

גיטני'אלי

[קרבן זמרה]

מאת

רבינדרא-נח טאגורי

קבץ תרגומים פרזיים מתוך
המקור הקבלי מתרגמים
לאנגלית על-ידי המחבר
עצמו ומאנגלית לעברית
על-ידי

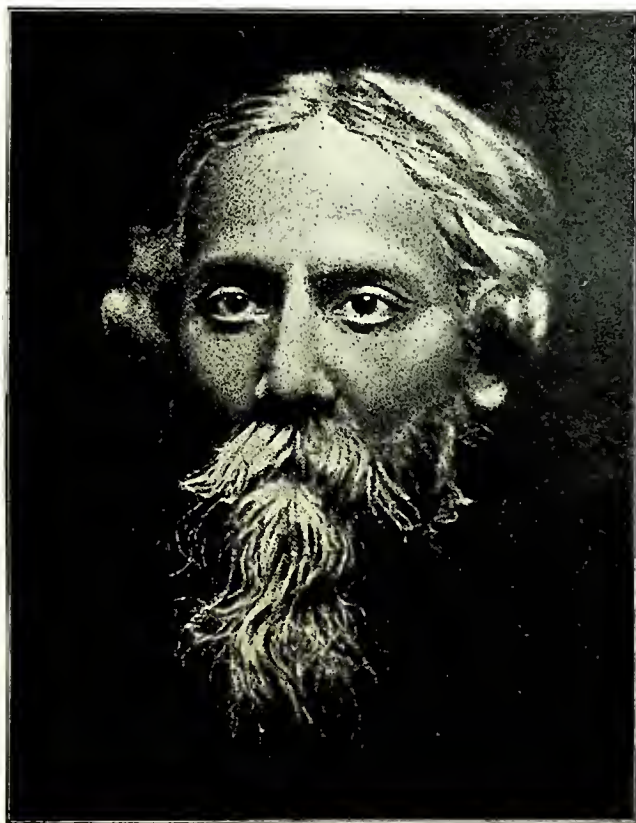
דוד פרישמאן

עם תמונת המחבר ועם ציורים

הוצאת אבוהם יוסף
ורשה תרפ"ב

Rabindranath Tagore — Gitanjali
Wydawnictwo Dziękuję
Druk. Kłoszczyński i Kramarz, Nowolipki, 22

רבינדרא-נת טאגורי

גִּיטָנִי אֵלַי

א

עשיתני בלי אחרית, כִּי־כֵן הָיָה תַפְצָהּ. תִּרְיֵק אֶת־אֲבִלִי
 תַּרְצִיף הִנֵּה בַּפֶּעַם בַּפֶּעַם וּתְמַלְאֲנִי תָמִיד חַיִּים תְּחַשִּׁים.
 אֶת־הַחֲלִיל הַזֶּה הָיָה הָעֲשׂוֹי אֲגָמוֹן נִשְׁאֵת עַל־גִּכְעוֹת וְעַל־
 עֲמָקִים וּחֲלָלָהּ בּוֹ נְגִינּוֹת אֲשֶׁר לְנֶצַח תִּדְשׁוֹת.
 מִפְּנֵי מַגַּע יְדֶיהָ אֲשֶׁר חִי־עַד לוֹ נִתַּד לְבִי תִקְטֵן בְּעֲלִיצוֹתוֹ
 מִגְּבוּלוֹתָיו וַיֵּהֶן נִיב לְאֲשֶׁר מָלָה אֵין לוֹ.
 וְנָלוּ מִתְּבוּתֶיהָ בְּאֶפֶס מִדָּה עַל־כִּפּוֹת יָדֶי הַצְּדוֹת. דְּדוֹת־
 עַל־דְּדוֹת חוֹלָפִים וְאַתָּה עוֹד יוֹצֵקֵן עָלֶי וְעוֹד מְקוֹם בִּי לָהֶן
 בָּעִי קָצִי.

ב

בי תצוני יִשִּׁיד אֲדָמָה כי לְבִי בִי יִשְׁבֵּד מְגֻאוֹן. אִזְּ אֲבִישׁ
אֶל-פְּנֵיהֶּ וְעֵינַי תִּמְלֹאנָה דְּמַעוֹת.

כֹּל הַנִּקְשָׁה וְכֹל הַנֶּעֱקָשׁ בְּתֵנִי יִתְעַרֵּב בִּי וְהִיָּה לְיִמְרָה אַחַת
עֲרִבָה. אִזְּ יִפְרֹשׁ שִׁיר תְּהִלָּתִי אֶת-בְּנֵי בְּצֹדֹר עֲלִיָּהּ הַמְעוֹפֶפֶת
עַל-פְּנֵי יָם.

יְדַעְתִּי כִּי שִׁירִי הִיָּה לָךְ לְרִצּוֹן. יְדַעְתִּי כִּי רַק בְּזֹאת
אָבֹא לְפָנֶיךָ: בְּהִיוֹתִי לְמַשׁוֹרֵר.

אֶפְרָשָׁה בְּנֵי שִׁירֵי עַד-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אוֹכַל, אָגַע בְּקִצָּה
בַּעֲקֵב וּגְלָף אֲשֶׁר לֹא קוִיִּתִּי מַעוֹלִים לְהַגִּיעַ אֵלַיָּה.
שְׁכוֹר גִּילָת שִׁירֵי שְׂבָחָתִי נִפְשִׁי וְאַקְרֵא רַע לְאֲשֶׁר אֲדוֹן לִי.

ג

ווא ידעתי, אדני, איקה תשיר. אף סאזין אגלי אליך
בתורת דממה.

אור גינתך האיר את-הארץ. שטפה נשמת ומירתך משמים
ועד-שמים ונרם שירך הקדוש הדס כל תחתית אבן נישפף
מקם והללאה.

כמה לבי להתחבר אל שירך - אף לשנא גיעות קולי.
דבר חפצתי - אף אין לדבר מבוא אל השירה; או שנעתי
בצר לי. אוי לי, אדני, כי לכדתי לבי ברשתות גינתך אשר
אין להן קץ!

ד

הוי הני טיי! מי יתגני תמיד ושמרתי בלרי למען יסתר,
 כי ידעתי אשר רוח מגעך שוכן על-יצרי כלם.
 מי יתגני תמיד ושמרתי כחשבותי מכל קרב, כי ידעתי כי
 אתה האמת אשר הצת בקרב רוחי את-גד הכונתי.
 מי יתגני תמיד וגדשתי כל-דע מקרב לבי ושמרתי אהבתי
 בקרחתך, כי ידעתי כי אתה כוננת כסאך בסתר ארון לבי.
 וזה יהיה ראש דרכי: אשר אמצא אותך בכל מפעלי.
 כי ידעתי כי אלה הוא המארגני כח למען אפעל.

ה

עשה עמי סקר רק רגע אחד: תנני ואשב על-יך ואת-
 פער ידי אשלים אחרי-כן.
 כי ארחק מאור פניך לא ידע לבי מרגעה או שפנה.
 אז יהפך לי מפעלי לעמל אין קץ בים עמל באין גבור.
 הנה עלה תקיץ בחלוני בנכאיו ובחאניוהיו - וסהבורים
 והיכנה המית שירן בשדה תדש רענן.
 הנה באה העת כי אשב עמך פנים אל-פנים ואזמר את-
 שיר חגבת החיים בעתרת המרגעה הזאת.

1

קטף לך את-הפרח הקטן הזה וקטני לך, אל-תאחר. יראתי
 פן יבול ויפול אל-העפר.
 ואם מקום אין-לו בעטרתך, אל תחמל על-עמל בפיך;
 בדינני נא ושלח לך אליו וקטפתו. יראתי כי בטרם שים לב
 לעבור היום ועת תקרין תחליף.
 ואם צבעו איננו עמק ואם ריחו עורני רך, אל תחמל
 מתחתו; שים לבך אל-הפרח וקטניו בעוד מועד.

ז

שירי התנצל אַת-עָרִיוּ מַעֲלִיו. אל לְשִׁירִי תַּמְאָרֶת לְבוֹשׁ
 וּמְכַלּוֹל, פֶּן יִשְׁחִיתוּ הַמְּכַלְּוִלִים אֶת-בְּרִיתִי עִמָּךְ וּפֶן יִסְרְצוּ בִּינִי
 וּבִינֶךָ וּפֶן יִשְׁבִּיחַ שְׂאוֹנֶם אֶת-דְּמַמַּת שִׁיתָךְ.
 מִפְּנֵיךְ תִּמּוֹג בְּחֶרֶפָה גֵּאֹנֹת תִּמְשׁוֹרֵר בִּי. הוּא מְשׁוֹרְרִי נְאֻדָּנִי,
 רֹאה הִגָּה יִשְׁבַּחִי לְרִגְלֶיךָ. תִּגְנִי גַּא נֶאֱכֹנֶן חֲזִי, וְהִיו חֲזִי גְכוֹנִים
 וְיִשְׁרִים כְּתִלִּיל הָאֶגְמוֹן אֲשֶׁר תִּמְלֹאֲנוּ זִמְרָה

ח

אל לילד לבש בגדי מלכות ולא נענוד שרשרת לצוארו,
 פון נחדלו בלי שעשעויו למצא חן בעיניו. לבושיו יהיו לו למסגוע
 על-קר מדרבך דגל.
 פי יידא תמיד פון נשחיתם אז יטנפם, ונזהר כל-היום
 מפני תכל נחרד תמיד למוש מקומו.
 לא טובים, אם, קשרי פארף, על-מנעם אותו מבדפת עפר
 האדמה ועל-גולם מסנו משפטו לבא אל-התפארת הגדולה אשד
 למי אדם קביב.

ט

הוי פתי, בי תאמר ל'הנשא על-דתסיה אשר לך אמהו
הוי עני, בי תאמר לשאל נדבה על-פתחה אשר לך אמה!
גר יתבה על-יד אשר בן לו לשאת פל-טשא, ואמה אל-
תבט מאחריה ואל יצר לך.
תפצת לכבות ברגע אחד את-אור המנורה אשר נקעה
אליו רוח אפו. חטאת היא, אל-תגע בידים טמאות במתנותיה
אשר נתנו לך. רק-נה יתנה לו לעצון אשר תשים לו נאחקה
טעהרה.

9

פה הרום לְרַגְלֵיךְ: יָנוּחוּ נָא כַּפּוֹת רַגְלֵיךְ בְּאֶשֶׁר-שָׁם הָעֲנִיִּים
וְהַשְׁפִּילִים וְהָאוֹבְדִים.
כִּי אָמַרְתִּי לְהַשְׁמִיחַ אוֹלֵיךְ, לֹא תִגַּע בְּרַכִּי עַד-הַמַּעֲמָקִים
אֲשֶׁר שָׁם יָנוּחוּ כַּפּוֹת רַגְלֵיךְ עִם-הָעֲנִיִּים וְהַשְׁפִּילִים וְהָאוֹבְדִים.
לֹא יִקְרַב לְגִצְחַ גְּאוֹן לְמָקוֹם-שָׁם תִּהְלֶךְ בְּלָבוֹשׁ עֲנֻתָּהּ
עִם-הָעֲנִיִּים וְהַשְׁפִּילִים וְהָאוֹבְדִים.
לֹא יוֹדֵל לְבִי לְגִצְחַ לְמַצֵּא נְתִיב לְמָקוֹם-שָׁם הִתְחַבְּרָתָ עִם-
חֲדָלֵי חֶבֶר עִם-הָעֲנִיִּים וְהַשְׁפִּילִים וְהָאוֹבְדִים.

יא

סנע פייך מזמרה ומתחנה וחדר מהקטיר לבונה. אל מי
 אתה מתפלל פה בפנה החשכה והעזובה אשר בהיכל הזה עם-
 הדלמים הסגרות? פקח עיניך והבט: אין אליהך לפניה!
 הנה שם הוא באשר חורש חורש את-האדמה תקשה והחוצב
 סנפץ אבנים. עמם הוא בשרב ובמטרות עז ובגדו כבר מאבק.
 פשט אדרת קדשך וצא במהו אל-השדה ואל-העפר.
 קמה תאמר גאלהו? איה הגאלה הזאת למען תמצאנהו
 הנה העמים אליהם בשמחה את-על הבריאה על-גפשו ואלינו
 גקשר לגצח.
 הנער מהגיונותיה ועזב פרחיה ואת-קטרת לבונהו מה-
 קף ירא כי יתפכו לבושיה לבגליי סחבותו לך לקראתו ועשה
 עמו חדו את עבודתך בנצח אפיה.

יב

עת נדודי אָרְכָה וְרַבִּי אָרָךְ.

עֲלִימִי בְּמַרְכָּבַת נִיצוֹץ הָאֵזֶר הָרָאשׁוֹן, כּוֹנֵנִמִּי דְרָכֵי בֵּית־
שְׁנֵמּוֹת עוֹלָמוֹת וְאֶת־שְׁרָשֵׁי רַגְלֵי עֲזֻבְתִּי אַחֲרֵי בֵּין־פְּכָבִים וּמִזְרוֹת.
מִכָּל נְתִיב רַחוּק הַנְּתִיב תִּזְוֶה - וְקָרוֹב הוּא אֵלֶיךָ, דְּרָךְ
חֲתֻמֹּתִים הִיא - וְבָהּ גָבַל עַד לְקֶצֶה הַגְּבוּל, אֲשֶׁר לֹא־מָרָה הַפְּתִיחַ.
עַל־כֵּן דָּלַת נִכְרִיָּה יִתְדַפֵּק הַחֶלֶץ עַרְיָבָא אֶל־דָּלְתוֹ וּבֵין
כֵּן הָעוֹלָמוֹת הַקִּיצוֹנִים יַעֲבֹד עַד־יִגִּיעַ בְּאַחֲרִיתוֹ אֶל־הַקֶּדֶשׁ כְּנִיכָה.
עֵינֵי תַעֲזוּ אֲנִי וְאֲנִי עַרְסְנִיתִי אוֹתָן וְעַד־אֲמַרְתִּי: „פֹּה אֶתֶּה!“
וְשִׁאֲלִיתִי וְקִרְיָאתִי אֲשֶׁר שִׁאֲלִיתִי וְאֲשֶׁר קִרְאִיתִי: „אֵינִי אֶתֶּה?“
הֵן נִמְאָגוּ בְּאַלְפֵי זָרָמִי דְּמַעֲוֹת וְשִׁטְפוֹ מֵלֹא תִבֵּל בְּמִבּוֹל אֲכַרְתֶּךָ:
„תִּגְבִּי!“

יג

ה'שיר אָשד אַמרתִי לְשיר לא הוֹשיר עַד-הַיּוֹם הַזֶּה.
 אַת־יָמִי בְּלִיתִי בָּזָה אָשד כּוֹנֵנִתִי וְשִׁבְתִּי וְכוֹנֵנִתִי אַת־מִיתָרִי
 כְּלִי שִׁירִי.
 הַקּוֹלּוֹת לֹא הִקְפִּילוּ, הַמַּלְכִּים לֹא הִתְאַיְמוּ, וְנָךְ עֲנוֹת תֵּאָוֹת.
 מִלָּאָה אַת־לִבִּי.
 הִצִּיץ לֹא פֶתַח, וְנָךְ הָרוּחַ הַמִּיַּפֵּחַ בּוֹ.
 לֹא דָאִיתִי אַת־פָּנָיו, לֹא הֶאֱנַנְתִּי אַת־קוֹלוֹ, וְנָךְ אַת־פִּעֲמִי
 רִגְזִיו שִׁמְעָתִי בַחוּץ לְפָנַי בֵּיתִי.
 עָבַר עָלַי כָּל-הַיּוֹם מִדֵּי הַכִּינִי מִכּוֹן לוֹ בְּבֵיתִי, וְנָךְ הַמְנוּחָה
 לֹא הָאִירָה לְבָעֲבוּר קָדָם פָּנָיו בְּבֵיתִי.
 כָּל הַיּוֹם קִוִּיתִי כִּי גִנְעַד יִחַדְדוּ, וְעַד-הַיּוֹם הַזֶּה לֹא נוֹעַדְתִּי עוֹד..

יד

רבות משאלותי וקולי קטן, אך אתה המציילני תמיר; כי
 בקוץ השיבות תמיר פני - וזה חסדך הגדול דקם בכל-ימי חיי.
 רצוי תעשני מיום אל-יום למתנותיך הטהרות והגדלות
 אשר נתת לי ואני לא שאלתני: את-השמים האלה ואת-האור,
 את-בשרי זה ואת-החיים ואת-הנשמה - והצילתני מן הרעה לשאל
 באין מרה.

לרנעים מערג נפשי באין כח, לרנעים אתעורר ואשתער
 ואת-כל-גבולי אטפש - אך אתה באין חמלה תסתתר מפני.
 רצוי לך תעשני מיום אל-יום אשר אוכל לקדם פניך כליל,
 כי לזאת תשיב פני בכל-יום תמיר ומצילני מן-הרעה לשאל
 משאלות דלות ולא גאמנות.

טו

הנני פה למען אומר לך. קרן פנה לי בתיכר קדשך.
 אין לי עבודה בעולמך, ורק באפס תבליט משתפכים חיי
 בקוצות באפס תבליט.
 בבא המועד לעבודת קדשך בדממת אפל היבךך בקצות
 הלידה, אז צוני נא אלהי ואדוני ואעמד לפניך לומר.
 בבקר בהשמע קול-גבר הנקב על-כנפי הרוח, אז בבדני
 נא וקרא אותי אליך.

טז

נקראתי לבא אל-חג העולם הזה – אז הייתי לבקרה לקל-
 ימי מתי. עיני ראו ואזני שמעו.
 וזה היה חלקי אשר עלה בגורלי: אשר אפרט לעת הסג
 הזה על-פי כלי שירי – אז ופרתי בכל-אשר יכלתי.
 ועתה הנה אשאל: הבא. באה העת אשר אבוא לראות
 פניך ולתת לך דוקם את-ברכת שלומיך

יז

וואָנאָ אַצפּה אַל-חסדדף אָשר יכל אוכל לָתת נפְּשֵׁי בִידָה.
 רק וואָת אַשְׁמַתִּי וואָת חֲסֵאתִי כִי אַחֲרָתִי מָאָר.
 הָגָה אָנָשִׁים בָּאִים עִם-חֲקוּמֵיהֶם וְתוֹרוֹמֵיהֶם לְאַסְגִּי בָהֶן
 הֵיטֵב, וואָנאָ אַתְּמַלֵּט כָּפֶעַם בְּפֶעַם מִיָּרֵם וְרַק אַצפּה אַל-חסדדף
 אָשר יכל אוכל לָתת נפְּשֵׁי בִידָה.
 וּבְנֵי הָאָדָם גִּחְרִים בִּי וְזֶה אָשר יִקְרָאוּ לִי רַפָּה יְדֵי־ם —
 נאָנאָ יִרְעֵתִי כִי צָדֵקוֹ כִּי נִחְרָו בִּי כָכָה.
 הִנֵּה חֲלָף יוֹם הַשּׁוֹק וְהַמְּלָאכָה שְׁבַתָּהּ. וְאַלֶּה אָשר לְחַנּוּם
 קָרְאוּנִי הֵלְכוּ לְדַרְכָּם בְּחִירֵי־אֵף. וואָנאָ רק אַצפּה אַל-חסדדף אָשר
 יכל אוכל לָתת נפְּשֵׁי בִידָה.

יח

עבים על-עבים גענעמיס וועאָרץ תּחשך. אוי לִי סחמד עיני,
 לָמָּה תתנני לַחֲבוֹת גִּלְמוֹד מִחוּץ לַדִּלְתָּ?
 בַּעַת הָעֲבוּדָה בְּצִהְרֵי יוֹם הַנִּי עַם-הָעַם, אֲךָ בְּקֶדֶד הַיּוֹם
 בְּהִיּוֹתִי גִלְמוֹד עֵינִי נְשׂוּאוֹת רַק אֶלֶיךָ.
 אִם לֹא תִרְאֵנִי אֶת-מִרְאִיךָ וְאִם תִּרְחַק מִפְּנֵי מָאֵר, לֹא
 אֲדַע מָה עָלַי לַעֲשׂוֹת בַּעַת הַסּוּפָה הָאֲרָכָה הַזֹּאת.
 אֲבִים לְעַמִּים הַקָּדְרִים מִרְחוֹק וְאַשְׁתּוּמִם וְלִבִּי בִי תַעֲה
 וּבִכָּה עַם-הָרוֹת הַבִּכָּה.

יט

אם תחריש, אז אמלא לבי בדמיתוך נאצפה לך. ער-
 מעמתי אעמד וקמו ליר כקבים אארב דוקס לראש אשמדת
 ואט ראשי בענוה.
 הנה בקר יבא לנכון, החשך יחלוף, וקולך יתן ארצה
 פטר וקב מבעד לשמים.
 ודבריה ינשאו על-כנפי זמרה מקל-קן אשר לעברי ונגינותיה
 תפרכנה מקל-פרח אשר ביצרות-שדי.

כ

אזי לי כי ביום אשר צץ הלוט תעה לבי למרחוק ועיני
 לא ראו. סלי נשאר ריק והפכח צץ באין-שם אל-לב.
 ורק לרגעים אֶחָזֵנִי יְגוֹן פִּתְאֹם נֶאֱשָׁתָעַר מִשְׁנָחִי נֶאֱחֹשׁ
 וְהִנֵּה שְׁאֵרִית מְתוּקָה אֲשֶׁר לָרִים וְרָבָה מִן-הַדְּרוֹם עַל-כַּנְפֵי הָרוּחַ
 וְהַמֶּחֶק הַתַּעֲהָה הָזֶה מֵלֹא לְבִי יְגוֹן תֵּאֵזֶת וְנִשׁ כִּי דַמִּיתִי
 אֲשֶׁר נִשְׁמַת הַקֵּץ הַבְּעֵרָה הִיא הַמְבַקֶּשֶׁת לָהּ תְּקוּמָה.
 וְאֵיךְ רַק זֹאת יִדְעָתִי כִּי קְרוּבָה הִיְתָה לִי וְכִי בִי הִיְתָה
 לְכִי הַמֶּחֶק הַזֶּה הוּא צָץ וּפְרַח בְּמַעֲמָקֵי לְבִי.

כא

פאָר לי המועד קצאת לחתור בסירת. אוי לי סה-אַרְכָה
 ומה-פְּבִרָה קצת על-פני החוף
 האַרְיב גִּמְן אֶת-פְּרָחיו ויִקְשִׁיחֵם. וְאֲנִי הִנְגִּי יוֹשֵׁב פֹּה עִם-
 פְּרָחִים בּוֹרְלִים אֲשֶׁר אֵין-בָּם חֶפֶץ וְנִפְשֵׁי בִי תַעֲרֹג.
 דְּכִנִּי הֵיטָּ וְעַפִּים וְעַל-שִׁפְתַּי הַמְשַׁעוֹר הַקָּדָר עַפִּים הַעֲלִים
 הַצִּהָבִים וְנוֹפְלִים.
 סה-רִבָּה הַשְׂמָמָה הַקְּפָאָת פֹּהוּ הָאֵין לִבִּי חֵשׁ צָרִיר קוֹר
 שׁוֹמֵם עִם-הַדָּר וְזִמְרָה רְחוֹקָה שׁוֹטֵף אֶלְיָה מַעְבֵּר הַחוּף הַשְּׁנִי

כב

; במאמר צעלרים במסורות תמוז אמה מטהרר בצערי סתור,
 דוקם כמו לילה, ומתחמק מעין כל-ארכ.
 בקר סגרת את-עיניך ודוח המנחה הסער קדא לך בכת
 ואתה לא שמת לב, ניהי צעיף עב פרוש על-תבילת העמים
 הערים נצח.
 השביוו היעדות קול ומדתם ודלתות כל-הביתים נסגרו,
 רק אמה היית מהלך האחד אשר נשארך ברחוב השומם הזה.
 הוי בעי האחד, ראש כל-מתמדי, ושערי ביתי פתוחים לך - אל-
 נא תרד מזה בתלום חזיון לילה.

כג

הבחין אותה, רעי. בליל-סעודה זה ואתה בדרך לבקש
 אהבה? — הנה מתנפחים השמים והיו כבלי חקנה.
 לא ישגתי הלילה, רעי. את-הדלת פתחתי מרגע אל-רגע
 והבטתי לתוך השקה.
 לא תראינה עיני דבר וגפלא נתיבך ממני.
 המגרות נחל עכור אשר כדיו שחורים מימיו ואם ממרחקי
 קצות יער קדר מטעמקי חשקה אימה כוננת את צעריך לחרור
 אלי, רעי

כד

באשר ירד היום והצפרים יחדלו מזמר והרוח העיף יחריש,
 אז פרש עלי ספת השכך העבה באשר פרשת את כסוי השנה
 על-פני האדמה לכסות אותה בו ואת-עלי הלוח העיף סגרת
 בקאט בעלט היום.

הנה ההלך אשר תמה הצדה מילקוטו בטרם תתם דרכו
 ואשר בגדיו בלו וכדורו מאבק ואשר פחו פס — הסירה נא מכני
 כלמה ועני ותדש חיו בפרח תחת כסוי גילף הערב.

כה

תגני בלי-נדודים ואמן לעיני שנת בלי שקט רע, כי
 כך אבטח.

אל תתגני ליגע חגם את-דיוזי הקפה לבגבור הכן נפשי
 לעבדה דל גריק.

הלא אתה זה אשר תפדש סבת לילה על-עינים עיפות
 מני-יום למען מדש את-מאורן ולמען שפוך ביהן חדנה חדשה
 לעת הקקחן.

כו

בא אַלי נישב לימיני נאָני לאַ הקיצותי. אַלְלִי לִי, מה-
 בוראָה היתה שְׁנתי!
 בא אַלי עס-דממת העִלָּה. בִּירוֹ תפֶּשׁ נָבְלוֹ וְחַלְמוֹתַי הָמוּ
 לְקוֹל נְמִירוֹתָיו.
 אוי לִי, לָמָּה בָּלוּ לַיְלֹתַי לָרִיק בָּלֶם? אוי לִי, לָמָּה יִמָּנַע
 מִמֶּנִּי. פִּנְיוֹ – וְנִשְׁמַת אָפוֹ הִנֵּה נִגְעָה אֶל-שְׁנתי?

כז

גד, אי איפה הנד? העלה-נא אותו ברבית מאנתי הבוערת!
הנה המנוחה וניצוץ אש אין בה. זה גורלך, לבני אבן
נבחר לך המנות שבעתים!
דפק האיר על-דלתך ובשורה בפיו: הנה אדונך יש והוא
קורא לך למועד-אהבים בחשכת הלילה.
השמים מכסים בעבים והמטר סחף ארצה ולא יחדל. לא
ידעתי גפשי - לא ידעתי מה-זמני.
לדג יבקע הבדק ואחריו ישוב החשך והיה צמק מבראשונה -
ולבי מתדפק על-הנתיב המסתמר אשר משם תקרא לי שירת הלילה.
גד, אי איפה הנד? העלה-נא אותו ברבית מאנתי הבוערת!
הרעם שאג והסער יהום בגלגל. שחור הלילה כסלע שחור. אל-
תמן למועד זה לעבור בחשך. העלה-נא את-מנורת האהבה
בלפיד חיה!

כח

תוקים העבתי. ואם אמרתי אנתקם וקאב לבי בקדבי.
 גאליה תפצתי ווילתה לא דבר, ואם אקנה אליה וקסתני
 דלמה.

ידעתי מאד כי אוצרך אין עדוף לו וכי אתה לי הטוב
 מרעי, אך לבי לא נעמד כי קטאטא את-בילויי הסחבות המזהירים
 אשר מלאו את-ביתי.

השמלה אשר נעטה בשרי קלצה אבק ומות. תעבתי —
 ובאהבה אשמרה עמי.

עונותי רבים, חטאתי גדולות וגם בלמתי מסתרה וכבדה.
 אך כי-אבא לבקש חסד או אירא פן תרצה תפילתי.

כט

זה אשר בשמי אסובבנו מתנפח במסגר הזה. אך אני
שקדתי תמיד לבנות את-החומה הזאת מסביב, וכאשר תצלה
החומה מיום א-ל-יום הרף והנשא השממה בן תאבד לי במאפה
צלקיה תבנית נפשי הנאמנה.

גא אנכי על-שיא החומה הבצורה הזאת נאני קח אותה
בשיר ובחול לביתי מת לפרץ קטן לפרץ בשם הזה - נישן אשר
אשקד צליה בכה לבן תאבד לי תבנית נפשי הנאמנה.

5

יִצְאָתִי לְבִדִּי לְדִרְכֵי לְמוֹעֵד-הָאֲהָבִים. אֵךְ מִי הוּא זֶה טְהוֹלֵךְ

אַתָּרִי בְּרַמְמַת הַחֲשֻׁקָה?

נוֹטָה אֲנִכִּי הַצִּדָּה לְהַתְחַמֵּק מִפְּנֵיו – וּמִמֶּנּוּ לֹא אֶמְלֵט.

אֶת-הָאֲבָק הוּא מַעֲלָה מַעַל הָאֲדָמָה בְּרִב-הַתְּהוֹלֵךְ וְאֶת-

קוֹלֵו הָרֶם הוּא מְחַבֵּר אֶל-כָּל מִלָּה הַיּוֹצֵאת מִפִּי.

הֲלֹא זֶה הוּא אֲנִכִּי, זֶה „אֲנִכִּי“ הַדָּל אֲשֶׁר לִי, וְהוּא לֹא

יֵדַע בִּשְׁת, אֲרוֹנִי! אוֹלָם נִכְלָמְתִּי מֵאֵד לָבֹא עַד-פְּתִיחַ דִּלְתָּךְ

בַּחֲבֵרַת עָמו.

לא

„אסיר, הלא תגיד לי: מי שם אותך בכבלים?“
 „אדוני ומושלי הוא השם אותי בכבלים“, ענה האסיר.
 „דמיתי כי לא יבצר ממני רעלות בעשר ובכח על-כך האדם
 אשר על-פני האדמה, ולכן צברתי בתוך בית-אוצרי את-כך הכסף
 אשר למלכתי. בנפל עלי תרדמה עליתי על-המטה אשר לאדוני,
 ובהקיצי והנה אנכי אסור בעצם בית אוצרי.“

„אסיר, הלא תגיד לי: מי עשה את-הנחששים האלה אשר

לא ישברו?“

„אנכי הוא העשה“, ענה האסיר. „אנכי הוא אשר הלמתי
 לי את-הברזל הזה לכבלים לעולמי עולמים. דמיתי כי לנצח
 בחי לא יבנע, את-מלא כל-האזן יקח בשבי ורק אנכי לבדי
 חפשי אהיה באין מעצר. אז פעלתי יום ולילה את-הכבלים
 בצבות אש גורלות ובפטיש גורל הלמתיים. וכאשר שקמה המלאכה
 והטבעות רקעו ער-בילתי השבר לעולם, ואזא והנה אנכי לבדי
 נלכד בהנה.“

לב

אַלֶּה אֲשֶׁר יִאָהֱבוּנִי עַל-פְּנֵי הָאֲנָקָה יִנְסוּ כָלֶם בְּכַל-כֹּחֶם
 לְהַחֲזִיק אוֹתִי פֶתַח מִתְּסֵה יָדָם. אֵדָּ לֹא בֵּן אֶהְבֶּתָּךְ אֵתָה: גְּרוּלָּה
 הִיא מֵאֶהְבָּתָם – וְאֵתָה גּוֹמֵן אוֹתִי לְתִיּוֹת חֲפָשִׁי עַל-פִּי רוּחִי.
 כִּי לֹא אֲשַׁנַּח אוֹתָם, לָכֵן לֹא יַעֲמֹד בָּם לָבָם לְנִטֵּשׁ אוֹתִי
 לְבִדִּי – וְאֵתָה הִנֵּה יוֹם עַל-יוֹם יִחַלּוּף וּפְנִיָּה לֹא יִרְאוּ.
 גַּם כִּי לֹא אֶקְרָא אוֹתָךְ בְּתַפְלוֹתִי וְלֹא אֲשִׁים מְקוֹם לְךָ
 בְּלִבִּי, אֶהְבֶּתָּךְ אוֹתִי תֵּאָרֵב תָּמִיד אֶל-אַהֲבָתִי.

15

הקדוים הבקור באו אל-ביתי ניאמרו: רק את-הקטן מיר-
הקדוים נבחר לנו פה".

ויוסיפו ניאמרו עור: "נעור-נא עמך לעבד את-אלהיך
ולנו גמול בעננה רק את-החלק הקטן מחסרו". וילכו וישבו להם
בפנה ניהיו יושבים בלאט ובשפלות-רוח.

אך בחשכת הלילה והם פרצו בחנק-יר ובחנק-מצח אל-
ארון הקדש אשר לי נילדו בתאנה טמאה מן-הערבן אשר על-
מנבח ארני

נד

מי-יתן ונשאר רק המעט ממני, לבבור אוכל להגיד כי
אמה לי כל.

מי-יתן ונשאר רק המעט מרצוני, לבבור אוכל לדעת
בלבי, כי אמה תסבני נצח. אז אבא בקל-ענין רק אליך ואקריב
לך את-אהבתי בקל-רגע.

מי-יתן ונשאר רק המעט ממני, לבבור יבצר ממני לנצח
להתחבא מפניך.

מי-יתן ונשאר רק המעט מקבלי, לבבור אוכל להיות אסור
רק אל-רצונה ולבבור תשלט מחשבתך בקל-חיי – והיו לי קבלים
רק מיר אהבתך.

לה

במקום אשד הרוח בלי מגוד וקראש נשא למעלה;
 במקום אשד התבונה חפשיית לדוחה;
 במקום אשד לא התפוצצה האדמה לרסיסים וגבולים צרים
 אין בין-החומות;
 במקום אשד יוצאים הדברים משעמקי האמת;
 במקום אשד שולחת משאת-הנפש את-ודועותיה בלי-מעצור
 אר-כר-שלם;
 במקום אשד פלגי השכל הנזקים לא יאבדו בתהו במדבר
 החור השמים אשד למצנת אנשים מתה ומלמד;
 במקום אשד אמה הוא המוליך את-הרוח למחשבות
 ולמעשים אשד תמיד נעלים —
 שם, אבי, בשמי החפשה האלה, מן נא נקמה לי ארץ חדשה.

19

הנה זאת תפלת אלקי, אדני: נחש, נחש שם השךש את-
רישי מקרב לבי.

תן-לי כח לשאת על-גקלה את-חונתי ואת-דאגתי.
תן-לי כח להפוך את-אתקתי לעשות פרי בקל-אשר תפנה.
תן-לי כח לבדתי הונים לעולם דל ובלבדי כפף מרבי לפני
עריץ גבה-רוח.

תן-לי כח לנשא את-רוחי מעל תעמעי יום ויום.
ותן-לי כח להסגיר אל-תפצף את-כל-פחי באתקה.

17

דמייתי בי עם-הגבול האחרון אשר לְכחי ממו גם ג'ודי
 וכלָה נתיבי אשר לְפני ושלָמה הַצָּדָה אשר עמי ובָּאָה הַעַת לְבַשֵּׁשׁ
 יֵי חֲסוֹת בְּדַמְמַת עֲדָפָל —

אָבֵן רָאָה הִנֵּה חֲפָצָךְ אֵינֶנּוּ יוֹדֵעַ קֵץ בִּי. פֶּאֶשֶׁר תִּגְוַעָנָה
 תַּמְלִים הַיְשָׁנוֹת בְּתוֹךְ פִּי וְנִבְעוּ זְמִירוֹת חֲדָשׁוֹת מִקְרֵב לְבָבִי; וְכֹאֲשֶׁר
 תֵּאבְדָּנָה הַפְּתִיבוֹת הַיְשָׁנוֹת וְהַתְּגַלְתָּה פְּתָאם אֶרֶץ חֲדָשָׁה.

ח

כי ערגמי אֵלֶיךָ, רק אֵלֶיךָ לָבֹדֶךָ – אַתָּה יאמר-נָא לְבִי
וְיָשׁוּב וְיֹאמֶר עַד-בְּלִי-קָץ. כָּל-מִתְשַׁבְּחֵי אֲשֶׁר יִבְהִילוּנִי יוֹם וְלַיְלָה
בְּזִיכּוֹת וְרִיקוֹת עַד-הַיָּסוֹד.

כְּלַיְלָה הַמִּסְתִּיר בְּתוֹךְ חֹשֶׁכוֹ אַתְּ-תִּמְאֲוֶתוּ אֶל-הָאֹד, בֶּן
בְּמַעֲמָקֵי נַפְשִׁי בְּלִי-דַעַת וְעֵדֶת קְרִיאָתִי: עֲרַגְמִי אֵלֶיךָ, רק אֵלֶיךָ
לָבֹדֶךָ.

כִּסְעֵר שֹׁאף אֶל-קִצּוֹ בְּתוֹךְ הַדְּמָמָה וְהוּא עִם-הַדְּמָמָה נִלְחָם,
בֶּן רוּחַ הַפְּדָצִים אֲשֶׁר-בִּי מִתְפָּרֵץ מִפְּנֵי אֲהַבָתְךָ וְאֶל-אַהֲבָתְךָ הוּא
שֹׁאף וְהוּא קָנָא: עֲרַגְמִי אֵלֶיךָ, רק אֵלֶיךָ לָבֹדֶךָ.

לט

בעת יקשה לבי ויטר, אז בא עלי במטר חמלתך.
 בעת יאבד חסד מעם החיים, אז בא עלי בפרץ ומדתך.
 בעת ישאו את-שאונם פגלי היום הסוערים להרגיו אותי
 ממקדוטי, אז בא עלי, ארון המנוחה, עם-שלוךך ועם-מנוחתך.
 בעת ישתלח בסתר לבי הדל, אז פתח דלתיו מחוקה,
 מלפי, והגלה אליו בהדר מלכותך.
 בעת מפניה מאומי את-רוחי בסגורים ובמדמית עינים,
 אז אתה, קרועי האקר, אתה הער, בא אלי אתה עם-אורך
 ועם-רעךך.

מ

נַעֲצֹר הַנָּשָׁם בְּקֶרֶב לְבִי הַיָּבֵשׁ יָמִים עַל-יָמִים, אֵלֶּהִי. דְּקִיעַ
 הַשָּׁמַיִם עָדָם עַד לַחֲרָדָהּ. אִף עַב אֶתֶר בַּק לֹא יִהְיֶה לוֹ לְמַקְסָה
 מַעַט, אִף אוֹת קֵל אֵין לְמַטָּד קֵד לְמַרְחֹק.
 מִי-יִתֵּן וְשִׁלַּחַת אֶת-טַעֲרָה הַזֶּעֶם הַקָּדָר מִנִּי-קִנְיָן וְהַכִּיחַ
 בְּשִׁבְטֵי בְּרָקִים אֶת-הַשָּׁמַיִם מִן-הַקֶּצֶה אֶל-הַקֶּצֶה.
 רַק הַשָּׁמַד, אֲדֹנִי, הַשָּׁמַד אֶת-הַשָּׁרֵב הָאֵלֶם הַלֵּז, הָעֵז
 וְהָאֶכְזָרִי, הַלֹּהֵט בְּנוֹרָאוֹתָיו קֵל-לֵב עַד לְאַפִּס תַּקְוָה.
 תֵּן לְעֵנָן חֶסֶדךָ וַיִּדְאָה כְּמַבֵּט אִם טוֹבֵל בְּדַמְעָה בְּיוֹם טָרוֹן
 אִף הָאֵב.

מא

למה תעמד, מחמד עיני, מאחרי כל־ההמון, מסתתר בקרב צלה? הנה הם הורפים אותך ועובדים על־פניך בפער הקרוב ולב לא ישימו אליה. ואני פה מחכה לך מועד ומועדים והכינותי לך את־קרבני, ובאו העובדים וההולכים ולקחו את־פדתי אחר אחר האחר וטנאי כמעט דיק.

מועד הבקר חלף וגם מועד הצהרים. בתוך צללי הערב תכבדנה עיני משנה. האנשים השבים הביתה מביטים בי ומשחקים— ואני מלאתי כלמה. אשב כבתולה עניה ואליט פני בחיקי, והיה כי ישאלוני לחפצי ואדיר לאדן עיני ולא אענה דבר. אזי לי, איך אוכל נאגיד להם כי לך אני מחכה וכי אמר אמרת לי כי תבוא? איך אוכל נאורה על־כלמתי כי את־דישי זה הבאתי לך למה? ראה הנה הסתתתי את־סודי זה בגאון בסתר לבי. יושבת אנכי על־פני הדשא ועיני חודרות השמימה ואני חולמת את־תפארת באף לפתע פתאום. הנה המאורות יאירו מסביב כלם, נסי הזהב יתעופפו על־פני מדבבתך, ועמד עם רב בפאתי הדרך והביט והשתאה וראה בדרתך מן המדבבה ובהדימה אותי מעל העפר להשיב לימינה את־הנצרה העניה הזאת הרוערת מכלמה ומגאון כסבך־צמח בנשב בו דוח קיץ.

אף הנה חולפת העת וקול אופן מדבבתך לא ישמע. שפעת רכב עוברת על־פני בהמון בדעש ובשאון ובתדועת צהלה. הדרק אתה חפצת לעמד מאחרי כל־ההמון הנה ומסתתר בקרב צלה? הדרק אני אחכה נאבה שוממה מתאזת חנם.

מב

בבִּבְקֵר הַשָּׂכֶם הִתְלַחֲשׁנוּ אִישׁ בְּאֻנֵּי רַעְהוּ לְאָמֹד: גִּבֹּר בְּסִירַת
 דִּוְגָה רַק אֲנִי וְאַתָּה וְנִחְתּוֹר מִנָּה, וְלֹא יָדַע אִישׁ עַל־פָּנַי קִל־
 הַאֲדָמָה אֶת־דְּבַר מִסְעָנוּ בְּאֵין מַחֲזוֹ לְתַפְאָנוּ וּבְאֵין תַּכְלִית.
 עַל־פָּנַי יָם זֶה בְּאֵין חוּף, כִּהְיוֹת אֲזוּנֶךָ קִשְׁבָּת וּפִיךָ מִשְׁחַק,
 שָׁם יִשְׁתַּמְּכוּ שִׁירֵי וְהָיוּ לְרִנָּנוֹת, חֲקָשִׁים כְּמוֹ גִּלִּים וְחֲקָשִׁים
 מִכְכְּלֵי מַלְאִים.

הַעוֹד לֹא בָּאָה הָעֵת? אִם הַמְלָאָה לֹא שָׁלְמָה עוֹד? רְאֵה
 הִנֵּה יָבֵר הַלְלִילָה עַל־הַיָּם וּבִתּוֹךְ הָאֹדֶר הַגִּנּוּעַ בָּאוֹת צִפְרֵי הַמַּיִם
 בִּיעֵף אֶל־קִינָהּ.

מִי יָדַע מִמִּי תַפְלָנָה טַבְעוֹת הַזִּקִּים וּמִמִּי תַעֲלָם סִירַת
 הַדִּוְגָה בְּקֶרֶב הַלְלִילָה כְּזִיק הָאֶחָדוֹן אֲשֶׁר לִמְבוֹא הַשָּׁמֶשׁ

מג

הגה יום ה'ה אשד לא הבינתי גפשי א'יך; וא'וה מ'פ'י
 ב'א'ת א'ל-תוף ל'בי לא-ק'רוא ו'הי'ת ב'א'חר ה'עם ה'עומד ב'חוף
 א'שד לא א'ר'ענו ו'חממ'ת ב'טבעת'ת ח'ותם ג'חח ע'ל-ר'ג'עים ר'בים
 ב'חיי ה'מתעו'ב'פים ו'חוף'פים.

וכיום ה'זה ב'י י'קד מ'ק'רה וא'ביט א'ת-ק'ל-ז'את, א'ז א'ר'א'ה
 ב'י מתג'ל'לים ז'כרונ'ות ה'מים ה'א'לה א'ר'צה מתבוססים ב'א'ב'ק י'ח'דו
 ע'ם-ז'כרון ת'ענוג'י ומכא'ובי א'שד ל'חיי ה'ד'לים ו'נעש'פ'חים.
 ' לא פ'נית ב'בוז מ'על ש'עש'עי ב'י'ד'ותי א'שד ב'א'ב'ק ו'ק'ול
 ה'ע'צ'דים א'שד ש'מ'עתי ב'י'ד'ותי מ'חדר ש'עש'עי ה'לא א'לה ח'ם
 א'שד ה'ד ק'ול'ם ח'ל'ף מ'כ'וב א'ל-כ'וב.

מד

הנה זה אשר ישמח לבי: כי אשב ואֶאָרֵב אֶל-פְּאֵתֵי הַדְּרָכִים
 בַּעַת יְגִיסוֹ הַצִּלָּלִים אֶת-הָאֹר וְהַנָּשָׁם יָבֹא לְמוֹעֵד תְּקִיפַת הַקִּיץ.
 מִלְאָכִי בְשׁוֹרָה הִפָּח לִי הַבָּאִים מִבְּנֵי-שָׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא-
 יִדְעָתִי וְדְבָרִים שְׂדוּם לִי וּמַמְהָרִים לְרוּיָן לְדֶרֶךְם מִן-הַרְחֹב וְהִלָּאוּ.
 לְבִי יַעֲלֶץ בָּם וְנִשְׁמַת הָרוּחַ הַעֹבֶרֶת מְחֻקָּה לִי.
 מַעֲלֹת הַשָּׁמַיִם וְעַד-אֲפֻלַּת הָעָרֵב פֹּה אֲשֶׁב עַל-יַד שְׁעָרֵי
 וְאֲנִי יִדְעָתִי כִי הִכְנַע אֲשֶׁר לוֹ קוֹיָתִי בֹא יָבֹא בְּפֶתַע פְּתָאִם. אֲזֻ
 אֶרְאֶה אֶת-פְּנִיָּה.
 וְעַד-בֹּא הַעֵת הַחַיָּא אֲשֶׁב-לִי נֶאֱשַׁח נֶאֱמַר לְבָדָר. וְעַד-
 בֹּא הַעֵת הַחַיָּא קֵלָא הָרוּחַ אֲשֶׁר מִסְכִּיב אֶת-הָרִיִם הַסּוֹב אֲשֶׁר
 לַחֲקֹת.

מה

האם לא שמענתם את-קול מצענך ב'אט?
הנה הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
ב'אט-רגע וב'אט-עת, ב'אט-יום וב'אט-לילה הוא הולך, הולך.
תמיד הוא הולך.
זמרות רבות זמרת ב'נוח עלי הרוח אם טובה ואם רעה,
אך קולותיהן קראו תמיד ב'אט: "הוא הולך, הולך, תמיד הוא
הולך".
בימי השמש עם-ריח בשמי הניסן ב'ינות ל'נתיבות היער
הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
ב'לילות הגשם עם-אפלט התמוז הנדחת במרפכת עבים
רבי חניני נעם הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
ב'גון על-גון לוחץ רק קול מצענך את-לבי - נרק מצע
הקרב אשר ל'כך רגלו הוא הנומן וזהר לשמחתי.

מו

לא אדע כספך לַעֲתִים הַרְחֹקוֹת אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ לַקְרֹאֲתִי
 הֵלֶךְ וְקָרֵב. שְׁמִשְׁךָ וְכוּכְבִּיךָ לֹא יוּכָלוּ לְהַסְתִּיר אוֹתְךָ מִמְּנִי לְנֶצַח.
 בְּקָרִים וְעֲרֵבִים רַבִּים נִשְׁמַע קוֹל צְעָדֶיךָ וּמִלֶּאךָ הַבְּשׁוּרָה
 אֲשֶׁר לָךְ בָּא אֶל-תּוֹךְ לְבִי נִיקָא לִי בִסְתֵר.
 לֹא אדע מִדּוּעַ כָּכָה נִבְהָלוּ הַיּוֹם כָּל-חַיֵּי וְלִמְהֵרָה רַגְשֵׁת
 חֲרֻדַּת-אֵיִל עָבְרָה אֶת-לְבִי.
 הֵייתִי כְמוֹ בָּא לִי הַמוֹעֵד לְכַלּוֹת אֶת-מִפְעָלִי וְאֲנִי בְּתוֹךְ
 קְרוֹחַ-אֲשֶׁר מִסְכִּיב אֲרִים אֶת-הָרִים הַדֶּק אֲשֶׁר לְכַרְבָּתְךָ הַמְּתוּקָה.

מז

העלילה כמעט נמס ואני כחצה לו לשוא. נראתי פון יבא
פתאם אל-רילתי בבקר אתרי-נפלי מרב גיעה ואני שוכבת
וישנה. הוי רעי, פתחו-נא לו את-הדלת ואל תעצרו אותו מבא.
אם-לא יעירני קול מצעדי, אמצא-נא סן בעיניכם ואל-
תנסו לעוררני גם אתם. לא-הפצתי כי יעוררני קול-מקהלות
הצפרים המצפצפות או קול הרוח הסוער לקראת חג אור הפקר.
תנוני ואישן בלי-מעצור ברבע אשר יגש אל-רילתי פתאם אדוני
ומושלי.

הוי שנותי, שנותי הערבה, המתכה רק ברבע אשר יגע
בי ארזני ומושלי למעו תחלה. הוי ציני הסגורות, אשר תפתחנה
את-עפעפיהן רק לאור קולו בשחקו, כאשר יעמד לפני סמו
הלום העולה פתאם מתהומ חשכת השנה.

תנו-נא ויגלה ארזני ומושלי לנכח פני להיות לי ראשון
מכל-אור ומכל-דמות. תנו-נא ויהי קול תרועת הגיל הראשון
הגוער בנשמתו, יליר מבט-עיניו. תנו-נא ושבה אלי נפשי רק
עם-שובי אליהו

מח

בָּקְעוּ גַלֵּי זִמְרַת הַצִּפּוֹרִים אֶת-יָם דְּמַמַּת הַבָּקָר, הַפְּדֻחִים
אֲשֶׁר בַּפֹּאֲתֵי הַדְּרָכִים עָלּוּ וַעֲמַד הַזֶּהָב פָּרַץ מִבֵּין בָּקִיעֵי הָעֵבִים -
וַאֲנַחְנוּ הִלְכְּנוּ כִלְנוּ וְעִיגִינוּ לֹא נָתַנוּ מַס לְכַל-מְרָאָה בַּדֶּרֶךְ.

לֹא שָׁרְנוּ בְּשִׁירִים עֲלִיּוֹם וְלֹא הִשְׁתַּעֲשַׁעְנוּ, לֹא יָרְדְּנוּ
אֶל-הַכְּפָרִים לַעֲשׂוֹת קִנְיָן וְתַמְזִירָה, לֹא דִבַּדְנוּ דָּבָר וְלֹא שִׁחַקְנוּ
וְלֹא פָגְרְנוּ בְּלִבָּתָנוּ. הִלְכְּנוּ הֶלֶךְ וְהַחֵשׁ אֶת-צִפְּרִינוּ וְהַעֲתָ עֲבָדָה.
הַשֹּׁמֵשׁ עָלֶיךָ עַד-חֲצֵי הַרְקִיעַ וְהַיּוֹנִים הֵגוּ בְּהוֹף הַצֵּל.
עָלִים יְבִשִׁים דָּקְרוּ וַיִּחַוּלוּ לָחֹם הַצִּהָרִים. הַנֶּעַד הִרְעָה נָם וַיִּישַׁן
בַּצֵּל תַּחַת הַתְּאֵנָה, וְגַם אֲנִי כִרְעָתִי אֲרָצָה עַל-שֹׁפֶת הַיָּם וְאֲרַבִּיץ
אֶת-יָצְדִי הָעֵינִפִים עַל-פְּנֵי יָדֶךָ הַשְּׂדֵה.

וְאַלֶּה אֲשֶׁר אֶרְחוּ לִי בַּדֶּרֶךְ שִׁחְקוֹ וַיִּלְעָגוּ לִי. אֶת-רֹאשִׁם
נִשְׂאוּ לְמַעַלָּה וְהֵם אֲצִים לְדִרְכָּם. לֹא הִבִּיטוּ עַל-סִבִּיבֵיהֶם דָּגַע
וְלֹא יָשְׁבוּ לָנוּחַ, וַיַּעֲלֵמוּ בְּתִכְלֶת הָעֵרֶפֶל לְמַדְחֹק וַיִּשְׁוֹטוּ עַל-
פְּנֵי כָדִים וּגְבֻעוֹת וַיִּשְׁבְּרוּ מַחֲזוֹת רַחֲוִקִים וְנִדְחִים. יְהִי אֱלֹהִים
עִמָּךְ, אֲרַחַת גְּבוּדִים, עַל-דֶּרֶכְךָ אֲשֶׁר מִן אֵין לָהּ בְּלַעַג וּבְתוֹכָהּ
הָאִיצוּ בִּי לָקוּם, וְלִבִּי לֹא הָיָה עִמִּי. אֲבָרַת הַיָּתֵה נִפְשִׁי בְּתַהוֹם
מִשְׁמַעַת עַלִּיָּה - בְּתוֹף הַצֵּל אֲשֶׁר לְתוֹדָה קִדְרָת.

וְהַמְנוּחָה הָעֲמִיקָה אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי יָדֶךָ הַשְּׂדֵה מַעֲשֵׂה יְדֵי רַקְמַת
הַשֹּׁמֵשׁ דְּחָבָה וְנוֹסְבָה בַּעֲצָלָתִים עַל-לִבִּי. שִׁכַּחְתִּי אֶת-הַדָּבָר אֲשֶׁר

על-ארומוי אני הולכת והסגרותי נפשי בלי דעת אל-נתיבות תעתעי
הצילים והמירות.

ואחר-כן בהקיצו מתנומתי ובפתחי את-עיני וארא והנה
אתה עומד עלי ואת-שנתי תשטף מעלי בשחקך. מה-יכאתי כי
ארבה תהנה דרכי וכי ירבה דכה העמל לבא אליהו

טז

יִרְדֶּה מִצֵּר כִּסֵּא טְכֹוֹתָהּ וְעִמְדָתָהּ בְּמִתַּח סִבְחָתִי.
לְבָדִי וּמִרְתִּי בְּמִתְרֵהּ בְּנֶה וּבְגִינָתִי בָאָה עַד אֲנִיָּהּ. יִרְדֶּה
וְעִמְדָתָה בְּמִתַּח סִבְחָתִי.
תִּרְשִׁי וּמִרְה רַבִּים לָךְ בְּהִיכָלְךָ וּמִיִּדּוֹת יוֹמְרוּ לָךְ בְּכֶל־
עַתָּה. אַךְ וּמִתְרֵה הַתּוֹדָה הַזֶּה אֲשֶׁר לְצַעֲיִרַת הַנְּעֻרוֹת הַזֹּאת עוֹרְרָה
אֶת־עֲהֻבָּתָהּ. בְּרַב־עֲנִיָּה עָרַב לָהּ לְהַתְעַרֵּב בְּמִתְרֵה הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ, וְאִתָּה בְּאֵם וּפְרָה הַבָּאָה לִי לְשֹׁכֵר וְהַתְּנַצֵּרָה
בְּמִתַּח סִבְחָתִי.

3

ה'לכתי מבית אל-בית בדרך העולה הכפרה לקבץ על-
יד - ומרכבת הנהב אשר לי נראתה פתאם מרחוק והיא דומה
לחלום חזיון נגה. או נפלאתי מאד למראה מלך המלכים!
תקותי נשאו ראש ואני דמיתי כי ימי הדעים תמו. או
עמדתי וחביתי לנבבות אשר לא שאיתי ולמטמונים אשר יזרו
לעפר מסביב.

במקום אשר עמדתי, שם התמצבה המרכבה. מבט עינך
דבק אלי ואתה ידדת אלי ושתוק על-פיה: או ידעתי כי גאלת
חיי בזה לי הפעם. אך פתאם שלחת אלי את-ימינה ואמרת:
„מה-לך את לכת לי?”

מה-עצום הוד המלכות אשר הראית בגיד נדך זה בשלחך
את-בך לשאל נדבה מאת שאלת נבבות! נבולתה קיייתי ועמדתי
ולא ידעתי מה-לעשות, ואחר-כן הוצאתי מתוך ילקוטי בלזט
גרגר דגן מעט ונד ונתתיו לך.

אך מה-נפלאתי בערב בהריקי את-שקי ארצה והנה גרגר
זהב מעט ונד בין צודות עגלי. או דכיתי מרה ואשאר בלבי
לאמר: מי-ימן והיה עם-נפשי לכת לך את-כל אשר לי באין
מעצור!

נא

הַלֵּילָה קַנְד וּפַעַל יוֹמָנוּ שְׁלָם. חֲשַׁבְנוּ כִּי הָאֵרֶם הָאֲחֵדוֹן
הֵנָּה זֶה בָּא בְּטָדָם יְבֵא הַלֵּילָה וְדִלְתוֹת כָּל-הַפְּתִים אֲשֶׁר בְּפֶסֶר
נִסְגְּרוּ בָּלָן. אָז יֹאמֶר הָאָחֵד: „עוֹד הַמֶּלֶךְ יָבֵא“. נֶאֱנַחְנוּ שְׂחַקְנוּ
וְאָמַרְנוּ: „הִיא לֹא יִהְיֶה!“

חֲשַׁבְנוּ כִּי אִישׁ דָּפַק עַל-הַדֶּלֶת וְאָמַרְנוּ: אֵין-זֶה כִּי-אִם
הָרוֹם. כְּבִינוּ אֶת-הַמְּגִדוֹת וְשַׁכְּבְנוּ לְיִשּׁוֹן. אָז יֹאמֶר הָאָחֵד: „הֵנָּה
הַמֶּכֶשֶׁד!“ נֶאֱנַחְנוּ שְׂחַקְנוּ וְאָמַרְנוּ: „אֵין-זֶה כִּי-אִם הָרוֹם!“

וּבְדַמְמַת הַלֵּילָה נִשְׁמַע קוֹל רַעַשׁ. חֲשַׁבְנוּ בְּשִׁנְתָנוּ כִּי הוּא
הָרַעַם מִדְּחוּק. הַתְּרוּעָה הָאֵדֶךְ, הַתְּמוֹסְטוֹ הַחֹמּוֹת נִיבְהִילָנוּ
מִשְׁנָתָנוּ. אָז יֹאמֶר הָאָחֵד: „הֵנָּה זֶה קוֹל רַעַשׁ אֲפֹנִי“! נֶאֱנַחְנוּ
אֲחוּזֵי שָׁנָה וְדַפְרָנוּ וְלֹא יָדַעְנוּ: „בֶּךְ אֵין-זֶה כִּי-אִם שְׂאוֹן
הָעֵבִים בְּגִלְגָּלוֹ“

עוֹד חֲשַׁבְתָּ הַלֵּילָה דְּבָצָה עַל-הָאֶרֶץ בְּהַשְׁמַע קוֹל הַתִּי.
נִהְי קוֹל קָצָא: „הַתְּעוֹדְדוּ, אֵל תַּתְּמַהֲמַהוּ“ אָז לָחֲצָנוּ אֶת-כַּפֵּינוּ
אֶל-לִבְכוֹתֵינוּ וְחִרְדָנוּ מִיָּדָא. וְהָאָחֵד אָמַר: „דָּאוּ הֵנָּה דְּגַל הַמֶּלֶךְ!“
נֶאֱנַחְנוּ עֲמִידָנוּ עַל-רִגְלֵינוּ וְקָרָאנוּ: „אֵין לָנוּ מוֹעֵד לְהַתְּמַהֲמַה עוֹד!“
הַמֶּלֶךְ בָּא – אָף אֵי גִדְלָת, אֵי עֲטָרוֹת פְּדִיחִים? אֵי הַפֶּסָא
לְהוֹשִׁיבוּ עָלֵינוּ הוּי כְּלָמָה, הוּי כְּלָמַת עוֹלָם! אֵיה הַהִיקֶל וְאֵיה
מְכֻלְזִי הַפָּאָד? – אָף הָאָחֵד אָמַר: „מַה-לָּכֶם תַּצְעֲקוּ וְהִיא לֹא

תועילו ברכוהו לשלום בידים ריקות, הביאוהו אל התדרים הערים!
 פתחו את הדלתות, הריעו בצלצלי קונכות! בחשכת הלילה
 בא המלך אל-ביתנו הקדר והר. הרעם שאג בשמים. מפני
 הבק יסוב החשך לאחור. הוצא את-בליי הסתבות אשר למחציתך
 הקרועה והצע אותם פחד. עם-הסערה בא פתאם מלכנו מלך
 הלילה הנורא

נב

חשבתני ולא ערבתי לבי לשאל מעמך את-מקלעת השושנים
אשר על-גרוותיך. או חפיתי עד-הבקר עד-צאתך לדרך, למען
אמצא שארית מעט ממנה על-המטה. כמו עני העבד על-יד
בקשתי לפנות-שחר מפל עליה אחר או שנים.

רני לי! מה-מצאתי ומה-נשאר לי מאהבתך? לא פרח ולא
רים גיחוח ולא כללי עם-מי בשם, כי-אם חרבה העצומה הנוצצת
כלבת אש וקבדה כמטיל רעם. אור הבקר הדר בא בער האשנב
ניתמורד על-מטתך. צבור הבקר צקצקה ותשא: „הוי אשה, מה-
זה גפן לך?” – לא פרח ולא רים גיחוח ולא כללי עם-מי בשם,
כי-אם חרבה הנוראה.

יושבת אני וחושבת לרצת מה-זאת לי מתנתך. אין לי
מקום להצפינה. בשתי לתגור אותה נאגי אשה חלשה, ואם
אלתצנה אל-שני והכאיבה לי. ובקל-זאת אשא בלבי את-כבוד
נקל יגיעי: את-המתנה אשר נתת לי.

מן-היום הזה ומעלה לא יהיה עוד פתח לנגד עיני על-
פני הארמה, כי ידך תעז לי בכל-מלחמותי. אתה נתת את-המנת
לחבר לי נאגי אעטננו חיי. חרבה עמי למען אגבע את-קבלי
ולא יהיה עוד פתח לנגד עיני על-פני הארמה.

מן-היום הזה ומעלה אשליך מעלי את-כל-צעצעי תפארת

הַרִיקִים. וְעַתָּה, אֲדוֹנִי, אֲדוֹן לְבִי! לֹא אוֹסִיף עוֹד לְחַכּוֹת וּלְכַכּוֹת
בְּסִתְד פֶּנֶה וְלֹא אוֹסִיף עוֹד לְהִתְהַלֵּךְ בְּעִנְיָה וּבִנְעִימוֹת. אֶת־
מַרְבֵּךְ גִּמַּת לִי לְהִיּוֹת לִי לְפֶאֶד וְלֹא יִהְיֶה לִי צַעֲצָעִי־תַפְאֻדַּת
אֲתֵרִים.

נג

יפה העמיד על-ידך המשבץ כוכבים ומקלא אבגי סקץ
 מעשה חשב עם-רבא רבבות העבעים. אך יפה ממנו שבועתים
 חרף העקבה עם-לחט בדרקה, אשר דמיונה ככנף אלהי וישנו
 הפרושה בעת מקב את-הארגמן העור מוצר מבוא השמש.
 דערת היא כצליל קול החיים האחדון חסות עצמת המכאובים
 בעת המנות את-מכתו האחדונה: נוצצת היא כשלהבת החיים
 השוהדה האוקלת בועם לבתה את-פל-הבא מן-העפר.
 יפה העמיד על-ידך המשבץ כל-כוכבי סגלה; אך חרף,
 אדוני, אדון הדעם, ממלאה יפעת כל-יפעה אשר מתחדר כל-
 גפש מהביט עליה ונאשר יפאר מאדם להגות בה.

נד

דער לא שאַלתי מעמך ושמי לא קראתי באוניף. דוקם
 הייתי בהפךך מעלי. גזכתי על-שפת הבאר עובת, וצללי העץ
 ירדו עליה עמלקלות, והנערות שבו הפיתה עם-כדי הקדש
 האדמדמות המלאות עד לשפתן. אז קראו לי, צעקו לי
 ותאמרנה: "לכי עמנו, הנה חלה תבקר ויהי צהרים". אף לבי
 נמוג בי ואעמוד תחתיו ואצלו בטהום מחשבות ומה לא ידעתי.
 לא שמעתי את קול צעריי בבאף. עיניי מלאו יגון
 ברבבן בי וקולן היה יגע בדברך. אז דברת אלי בדממה:
 "איש הלך אנכי וצמא" — ואני התעוררתי מחלומי בהקיץ ואסוף
 מצפונתי מים אל-כפות ידיי המצטרות. העלים רעשו ממער לנג,
 הקוק וחד מחבאים אשר לא נראו וריח פרחי הפכה נול
 ממוררות הדרך.

כבדת לשון וכסוית פלטה עמתי בשאלה לי לשמי. כי
 מה עשיתי למענה אשר זכה מזכרני? ורק אשר לא נבצרה
 ממני דמת לה מים לצמאף הנה זה לא יפח עוד מלבי לנצח
 וזה ימלא את-חיי בנעימות תמיד. הנה את הבקר חלפה רנת
 הצפרים רפתה, עלי הנזים רעשים ממער לי ואני משבת
 וחולמת בהקיץ.

נה

עצלות ד'בָּצֵת על-לָבֹן וּבְעִינֵיךָ עוֹד תִּלְוֶיהָ הַתְּנוּקָה.
הָאֵם לֹא בָּאָה הַשְּׂמֵעָה אֲלֶיךָ כִּי-הִנֵּה זֶה מִלֶּךְ הַפֶּרַח
בְּתַפְאֲרָתוֹ בֵּין-הַחוּחִים? הַתְּעוֹדֵרִי נָא, קוּמִי נָא! אֶל-נָא תִתְּנִי
לָעֵת לַעֲבוֹד חֲנָם!

בְּקֶצֶה מִשְׁעוֹל הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ שְׂמֻמוֹת-עוֹלָמִים יוֹשֵׁב
רָעִי גִלְמוֹר וְנֶעֱנֵב. אֶל-נָא תִשְׁלִי אוֹתוֹ. הַתְּעוֹדֵרִי נָא, קוּמִי נָא!
מַה-לָּךְ כִּי הַשְּׂמִים נוֹט יְנוּטוּ וְרָעוּ בְּשָׂרְב בְּצִהְרֵי שְׁמֶשׁ –
מַה-לָּךְ כִּי הַחוֹל הִלָּהט יִשְׁטַח לוֹ אֶת אֶרֶץ הַצִּמְאוֹן –
הָאֵין אֶפּוֹא גִיל בְּמַעֲמָקֵי לָבֹן? הָאֵם עַל-כֵּן מִרְרָךְ כָּרִי-
רִגְלֶךָ לֹא יָרִיעַ נִבְלֵ-דֶרֶכְךָ בְּנִעִימוֹת זְמַרְת מְכַאוֹבֶיךָ?

נו

הנה קכה ג'ר'ה שמחתה בי. הנה ירד ירדך אלי. הוי
אלי קל-שמי השמים! מה היתה כל-אהבתך אשר לך לולא
הייתי אנכי פה?

עשיתי לך קבר לך לחלק עמי את-כל-אודותיך. בלבי
תקומות לך ששששש ששכן אשר-לא-ימד. בתוך חני נצר לו
רצונה את-צלמו.

נעל-זאת עסית תפארת כל-הוד, אמה מלך המלכים, לבבבור
לכד את-לבי ביפניך. נעל-זאת תמס אהבתך בתוך אהבת אהבך
למען יראו אותך בהתגברך עמו התחברות שלמה וכפלת אותך
לשנים.

נ

הוי אורי, אורי! האור אשר מלכה ממנו כל-הארץ, האור
הנושק לעינים, האור המתוק לכל!

הנה מרשר האור בכל-חיי, תמורי; הנה רעד האור על-
מיתרי אהבתי, תמורי. השמים נפתחים, הרוח סער בתוקה והשחוק
עובר על-פני הארץ.

. צחקי תהיך פושות את-מפרשיהן בים-אור. תבצלות ויסמינים
יגאו בנשוא האור את-גליו.

האור תחלק והיה לנהב על-פני כל-עב, תמורי, ויזרע אבני
תהיך לרב.

השמחה תפרוץ מעלה לעלה, תמורי, והיה גיל אשר לא
יחד. נחלי השמים עברו את-גדותיהם ושטף סודות פרח החצות.

71

תנו ותתעורבו עלינו השמחה ביום השירי האחרון - היא השמחה האמיתית ונתנה את כחה בסערות עו בקרב צבא פלינג, היא השמחה הפוקרת על-תאומי האחים, על-הסוים והמנות, וחולצו באין מצוד לרוב על-הארץ, היא השמחה הפוצת עם-דמעות הסערות וסערות ומעוררת את-כל-חי בשחוק קולו, היא השמחה העליונה דומם בשטח דמעותיה על-הלוט הדד האדם והפנתים והיא השמחה אשר תשכין לעפר את-כל אשר לא נדבר לא תדבר.

נט

אָמנם ידעמ'י, אַהוב ל'בי, כי רק אַהבתך היא הנשמה באור
המנוקב המרקד על-פני העלמים והיא הנשמה בעברים העלמים
השמים בשמים והיא הנשמה גם ברוח הנשמה אשד הפוח בקרחה
על-פני מצחי.

אור המקד שטף את-עיני — בטרתך היא אשד שפחה על-
ל'בי. את-פניך הטית ממדום, ציניך הביטו לתוף ביני, אז נגע
ל'בי עד-כפות רגליך.

ס

על-שפת הים אשר לעולמות אין-אין מתקבצים ילדים.
 השמים סמל אשר אין להם חקר לא ינועו והמים מפתח אשר
 אין להם מנוחה יסערו. על-שפת הים אשר לעולמות אין-אין
 מתקבצים ילדים בתרועות גדולות ובמחולות.
 בתים הם בונים להם מן-החול והם משעשעים בקלפות
 קונניות וריקות. מן-העצים הנובלים הם משדגים להם את-
 אגיותיהם ומשלחים אותן בקול שסחה על-פני תהומות רחוקות.
 הילדים משעשעים על-שפת הים אשר לעולמות.
 אין המה יודעים לשחות. אין המה יודעים להשליך חבות.
 רנוגי פנינים צוללים לתהומות למצן פניניהם, רוכלים שטים
 באגיותיהם, ורק ילדים מלקטים חלוקי חצץ ושבים וזרים אותם לרוח.
 אין המה סבקים מסמונים נחבאים, אין המה יודעים להשליך חבות.
 הים סער בתרועת גילו והולך הולך וגאה והחופים מזהירים
 בזהר שחוק יגז. הגלים ודעי המות סמרים באוני הילדים
 זמרות בלי מתשבה והיו כאם המטלמלת את-עוללה בעדש. הים
 משעשע את-הילדים והחופים מזהירים בזהר שחוק יגז.
 על-שפת הים אשר לעולמות אין-אין מתקבצים ילדים. רוחות
 הסערה פושטות על-רקיע השמים באין נחיב, אגיות נשברות (צוללות
 במים ואוברות, המות מהלך סביב סביב—הילדים משעשעים.
 על-שפת הים אשר לעולמות אין-אין נקבצים ילדים לקבצה.

סא

השנה הנופלת על-ציגני עולף - היש איש יודע אי מזה
 באה? הנה שמעה תשמע לאמר: מעון לה בכפרי הפלאות בתוך
 צילי גדות-עד המוארים באור תולעי האש הכהה אשר שם
 שני ציצים דני קסם. משם היא באה למען נשק את-ציגני העולף.
השחוק הרעד על-שפתי העולף מדי ישנו - הניש איש יודע
 אי איפה נוף? הנה שמעה תשמע לאמר: קרן צעידה וחרדה
 אשר תחרמש הירח דבקה בקצה ענן סתו גוע ובחלום בקר
 סבול טל נוף פטר רחם - זה השחוק הרעד על-שפתי העולף
 מדי ישנו

השל המתוק והצח הרבין על-יצי עולף - הניש איש יודע
 איפה התחבא עד-כה? הנה בעור היתה אמו געה צעידה חלף
 את-לבה בתעלמות לחש אהבה עננה - זה השל המתוק והצח
 הרבין על-יצי עולף

סב

כִּי־אָבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צִבְעִים שׁוֹנִים, בְּנִי, אֹז תִּכִּין
 נִפְשִׁי אֶת־מִשְׁכַּבְּט נָגַהּ הַזָּבְעִים הַנִּפְלָאִים אֲשֶׁר עַל־הָעֵבִים וְאֲשֶׁר
 עַל־הַמַּיִם וּמִדּוּע־זֶה נִהְדָּרִים בָּכָה הַפְּתָחִים בְּשִׁלָּל צִבְעֵיהֶם הַשׁוֹנִים —
 כִּי־אָבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צִבְעִים שׁוֹנִים, בְּנִי.

כִּי־אֲשִׁיר לָךְ אֶת־שִׁירִי לְבַעֲבוֹר הַקִּיָּדָה, אֹז תִּדַּע נִפְשִׁי
 מֵאֵר מְרוּע־זֶה הַזָּרוּם זְמֶרָה בְּתוֹךְ הָעֵלִים וּמִדּוּע־יִשְׁלַחוּ הַגָּלִים
 אֶת־צִלְיִי קוֹדֶמֶתֵיהֶם אֶל־לֵב הָאֲדָמָה הַקְּשֻׁכָּת — כִּי־אֲשִׁיר לָךְ אֶת־
 שִׁירִי לְבַעֲבוֹר הַקִּיָּדָה.

כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִסְתַּקִּים עַל־כַּפּוֹת יָדֶיךָ הַחוֹמְרוֹת, אֹז תִּדַּע
 נִפְשִׁי פִתְאֹם לָמַח־זֶה יִהְיֶה הַרְבֵּשׁ בְּבוֹס הַפֶּרֶח וְעַל־מַח־זֶה יִמְלֵא
 בֶּל־פְּרִי עֲסִיס־צוּפִים בִּסְתָד — כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִסְתַּקִּים עַל־כַּפּוֹת
 יָדֶיךָ הַחוֹמְרוֹת.

כִּי־אֲשַׁק אֶת־לִחְיֶיךָ לְנִטּוֹעַ שְׁחוֹק בְּשִׁפְתֶיךָ, תִּמּוּדִי, אֹז אֲבִין
 הֵיטֵב מֵה־מִּשְׁפָּם הַחֲדוֹנָה הַזֹּדֶמֶת מִן־הַשָּׁמִים עִם־אוֹר הַבֶּקֶד וּמֵה־
 דָּבָר הַנְּעִימוֹת אֲשֶׁר יִתֵּן רוּח־הַקִּיץ לְבִשְׁרִי — כִּי־אֲשַׁק אֶת־לִחְיֶיךָ
 לְנִטּוֹעַ שְׁחוֹק בְּשִׁפְתֶיךָ.

סג

עשיתני מודע לרעים אשר לא ידעתי. שמת לי מושב
בבתים אשר לא לי. את-הרחוק ממני הקרבת אלי ואת-הנכדי
עשית לי רֵאָח.

פי-יהיה עלי לעזוב את-מחסי הנאמן ודע הדבר בעיני.
אכן אשבח פי שכן הישן בקרב הקודש וכי אתה שכן בכל.
בין-לדה ומנת, בעולם-זה או בעולמות אחרים, בכל-מקום
אשר אתה מביא אותי שמה, שם אתה לי הקבר האחד לחי
לעד ולעולם אשר תקשר את-לבי בעבותות חזונה אל-פל-וד.
וזה אשר ידע אותך, אין-דבר ור לו ואין-דלת סגורה
לפניו. אנא רצה את-תפילתי ואל יאבדו ממני קנצח נעימות
מנע האחד מפני שעשעי הרבים.

טד

במורד הנחל השמש בין-טדפי הקציר הנשא שאלימי אותה
לאמד: „נערה, לאן את הולכת ואת-מנודתך אשר בדרך את
מכסה באדמתך? ראי הנה בימי אפל כלו וגעוב – השאיליני
את-גור”. או נשאה את-עיניה השחרות רנע אחר ומבט אל-פני
מן-הערפל ותאמר: „הנה באתי אל-הנחל להציק בזרמתי את-
המנודה באשר ירד אור היום לנשות מעדכה”. ואני לבדי עמדתי
בין-טדפי הקציר הנשא ואתבונן אל-הלכתה הפכה אשר למנודה
הנעה ללא-הועיל על-פני הנדס.

בדממת הליכה אשר-ירד שאלימי אותה לאמד: „נערה,
גדומה העלו כלם – לאן אפוא את הולכת עם-מנודתך? ראי הנה
בימי אפל כלו וגעוב – השאיליני את-גור”. או נשאה את-עיניה
השחרות אל-פני ותעמוד רנע אחר פפססת על-הסעפים ואחר
אמרה: „הנה באתי היום להקדיש את-מנודתי קדש לשמים”. ואני
עמדתי ואתבונן אל-גרה בהיותו אפל ללא-הועיל בתהו.

בחשכת חצות-לילה באין נגה יבם שאלימי אותה לאמד:
„נערה, למה-זה כך אחו את-המנודה קרוב אל-לבך? ראי הנה בימי
אפל כלו וגעוב – השאיליני את-גור”. או התמצבה רנע אחר ומחשב
מחשבות ותממה ומבט אל-פני מן-הערפל ותאמר: „הנה הבאתי את-
גדי, למען שים חלקי אף-אני בסג חנכת המנודות”. עמדתי ואתבונן
אל-מנודתה הקטנה האבדת ללא-הועיל בין-הגדות.

סה

מה, אַלמִי, הַשְׁקוּי הַנִּבְחָר אֲשֶׁר חִפְצְתָּ מְבֹס חַיִּי זֹאת
הַמִּלְאָה עַד לְשִׁפְתָהּ?
מִשְׁרִי! הַשְׁמַח תִּשְׁמַח לְהַבִּיט עַל-כִּי עֵינֵי אֶת-בְּרִיאָתְךָ
אֲשֶׁר בָּרָאתָ וְלַעֲמֹד עַל-פִּתְחֵי אֲזִנִּי לְבַעֲבוֹר. הַקָּשִׁיב עַל-פִּיהֶן
בְּדַמְמָה לְקוֹל זְלִילִי זְמִירוֹתֶיךָ נִצַּח?
עוֹלָמְךָ בָּרָא מַלְאִים בְּתוֹךְ רוּחֵי וְחַדְוֹתֶיךָ מוֹסִיפָה עֲלֵיהֶן אֶת-
הַנְּגִינוֹת אֲשֶׁר לָהֶן. מִסְּגִיר אִתָּה אֶת-רוּחְךָ אֵלַי בְּאַהֲבָה וְכִי אִתָּה
מוֹצֵא אֶת-כָּל-מִתְקֶיךָ אֲשֶׁר לָךְ.

טו

זאת אָשר התלוננה תמיד במעמקי נפשי בזיו אָדפּל
וּנגזרות, זאת אָשר לאַ הסירה מעודה אַת-צְעִיפִיהָ מַעֲלִיהָ בְּהִיּוֹת
הַבֶּקֶר, - תִּהְיֶינָה זאת מִתְנַחֵי הַאֲתֵרוֹנָה אֲלֶיהָ, אֲלֵהִי, מַעֲלָפֶת
אַחֲרִית וְמִדָּתִי.

מִלִּים צָרָה אֲלֶיהָ וְהַחֲטִיאוּ מִלְּמַצָּאָה; מִתְנַחֵי שְׂחָיו אֲלֶיהָ
לִשְׁנֹא אַת-כְּפִיָּהֶם הַחֲמִידוֹת.

תֵּחָה הִיטִי, מִמִּינָה לְמִינָה וְאוֹתָה שְׂמִרְתִּי בְּלִבִּי, מִסְבִּיב
לָהּ עָרוֹ וְנָרְדוֹ טִי בְּמַעֲלֹת וּבְמִוִּדּוֹת.

בְּמִשְׁבּוֹתִי וּבְמַעֲשֵׂי, בְּחִיּוֹנוֹתִי וּבְחִלּוֹמוֹתִי הִתָּה הִיא
הַמְּשֻׁלָּת, וְרַק אָשר צִמְד עִמָּךְהָ תמיד מְרוּחַ בְּדָדָה.
וְבִים דְּמָקוֹ עַל-דִּלְתִּי וְנִשְׁאַלְוִי לָהּ וְנִשְׁבּוֹ עַל-עַקְבָּךְ בְּלֹא
חֲמִידָה.

לא הִיא אִישׁ בְּכָל-הָאָרֶץ אָשר רָאָה אוֹתָה פְּנִים אֶל-פְּנִים,
וְהִיא נִשְׁאַרָה בְּדָדָה וּמְחִבָּה עַד-תָּבֹא וּתְבַקֵּשׁ אוֹתָה.

זו

אתה השמים ואמה גם הקו.
 הוי אתה הנחמד, אשר אהבתך מקננת בשמים ותטה את
 כל הנשמה צבעים וצילי-קול וריחות.
 הנה בא הבקר עם טנא ונהב, נשא מכילי יפי לעצור בו
 דומם את-האדמה.
 אחר בא הערב על-פני קדים בדרים העוזבים מדי ארזים
 ובינות למשעורים לא-דרוכים הוא נשא בכר-והבו שרוב טיב-
 המנוחה הגדול במערב.
 ושם באשר השמים פרושים באין-תקר לנכת הנשמה,
 והיא ערגת לעוף אר-תובם, שם ימשור הזר תלכן באין שמש
 בתם. שם אין יום ואין לילה, אין דמות ואין צבע ואין אלה
 אלו-אמת.

סח

קו השמש אשר לך ירד אלִי על־פני האדמה ונרועותי
פרושות, והוא עומד על־נד פתחי בל־היום לבבור קסת עמו
ולבבור הרביץ לרגליך את־העבים אשר יצרו לך דמנותי
ואנחותי ונמירותי.

בתולדות שמחה תעשה על־לבך סבור הפוכים את־אדמת
העבים הקדרים ושום תשים לך מראות שונים ותכפול לך
מכפלות באין מספר וחמן לך צבעים אשר יתחלפו באין מעצור.
קלה היא מאד נמוגה. עננה ורנת דמעה וקדחת, על־
בן אהבת אותה, אתה הטחור והצח. וזה הדבר אשר לא יכפר
מני קסות את־אורך הלבן והנהדר בצליליך האדירים.

סס

זאת וְרַמַּת-הַחַיִּים הַשּׁוֹטְפֶת יוֹם וָלַיְלָה בְּתוֹךְ גִּיְרִי הִיא
הַשּׁוֹטְפֶת בְּתוֹךְ הַיָּקִים וּמְחוֹלָלָת אֶת-מְחולוֹתֶיהָ בְּקֶצֶב וּבְמִדָּה.
וְהֵם גַּם הַחַיִּים הַדּוֹפְקִים בְּעֲלִיצוֹת-גִּיר בְּקֶדֶב עֹפֵד הָאֲדָמָה
בְּתוֹךְ טְרָפֵי עֶשֶׂב אֵין-מִסְפָּר וּמִשְׁתַּפְּכִים בְּהִמּוֹן גָּלִים סְעָרִים בְּתוֹךְ
עָלִים וּפְרָחִים.
וְהֵם גַּם הַחַיִּים הַמְטֹלְטָלִים בְּעָרֶשׁ הַיָּם הַגָּדוֹל אֲשֶׁר לַעֲדָה
נֶאֱשָׁר לְמִנּוֹת, אֲשֶׁר בְּמוֹדְדוֹת הַיָּם וְאֲשֶׁר בְּטַעֲלוֹת הַיָּם.
וְאֲנִי יִדְעָתִי מֵאֵד כִּי גַם יִצְדִּי יִמָּלְאוּ זֵיו נִגְה כָּלָם בְּהִיוֹתָם
בְּגִשִּׁים אֶל-צִבְאָה הַחַיִּים הַזֶּה. הִנֵּה זֹאת קֶל-גִּאָּתִי כִּי דָפַק הַחַיִּים
אֲשֶׁר מַעוֹלָם מִפְּנֵי גַם בְּקֶרֶב דְּמִי בְּדָגַע הַזֶּה.

ע

היפלא ממך לעלוי עם עליצות הסדר נזה אשר מעולם?
אם יצאר ממך לפנו ולכרבר ולגוע עם שבילת הסדרה האמה
הואה?

כל-הימים סער ולא נעמור, אין מביט לאחור, אין כל אשר
נעזור אותו להעמירו מסערתו.

נחר עם-הנמרה הנחפזה והסערת הזאת באים הנמנים
במחולותיהם וחולפים — צבעים וצלילים וריחות משתבבים ורמות
ורמות באין קץ בעתות סדרה אשר תחלוף ותגוע ורמות בקל-רגע.

עא

טוב לי כי אספסוף את-נפשי ואהפכה לכל-רוח, למען אשד
 תשליך צללי צבאים על-פני הדר זיוה — זה הפני אשד לי.
 אמה בעצם ידך שמה גבול בקרב נפשך וקראת לחלקי
 נפשך הנפרדים רבא רבבות שמות. וזאת נפשך הנפרדה היתה
 בקרבי לעצם מעצמי.

שירי המד גמן את-הד קולו בשמי כל-השמים בתוך המון
 צבאי דמעות ושמחות, ונעות ומקות; גלים עלים ויוקדים, הלומות
 ומוגים ונבראים, ובקרב נפשי הזה גם תבושתך אשד הצינות לך
 אמה בעצם ידך.

הקיר אשד הקימות לך אבוע המונות עד-בלי-מספר עשיות
 במצבוע הליכה והיום ומאחדיו הזה גם הכסא אשר לך וחלקים
 עזיו אותות סתרים רבים, מעקלים ונפלאים, ואין גם אף קו
 אחד ישד.

התפארת הגדולה אשר לך ואשר לי יתרו כסמה את-פני
 השמים. כל-הרוח אשר מסביב ירעד לקולות הצלילים אשר לך
 ואשר לי חזון, ורודות על-דודות יעברו עלינו ככה בהעלמנו
 ובהגלותנו שנינו — אמה ואני יתרו.

עב

הָגָהּ הוּא, הָאָהָר הַפְּנִימִי, הַמַּעֲדִיר אֶת־נַפְשִׁי בְּמִנְעַ יְדָיו
הַבְּסֻמְרֹת וְהַנְּחָבָאוֹת.

הָגָהּ הוּא הַמַּפִּיל אֶת־קִטְמִיו עַל־עֵינִי וּמַנְגֵּן בְּתַאֲוָה עַל־מִיתְרֵי
לִבִּי מִדִּי אֲשֶׁר יַחֲלִיף בִּי אֶת־הַתַּעֲנוּגוֹת וְאֶת־הַמִּכְאוֹבִים פָּעַם כֹּה
יַפְעָעֵם כֹּה.

הָגָהּ הוּא הָאֶרֶג אֶת־אֶרֶג הַפִּיָּה אֲשֶׁר לוֹ בְּחִלְיפוֹת צִבְיָה
וְהַקֶּסֶף, הַתְּכַלֵּת וְהַיֶּרֶק, וּמַבְעֵד לְמַכְפִּלּוֹת הַשְּׁמֵלָה הוּא שׁוֹלֵחַ
אֶת־בְּפוֹת רִגְלָיו אֲשֶׁר אִם אָגַע אֶלְיָהֶן וְשִׁכְחָתִי אֶת־נַפְשִׁי.

יָמִים בָּאִים וְדוֹרוֹת חוֹלְפִים וְהוּא הַפְּנִיעַ תָּמִיד אֶת־לִבִּי
בְּאַלְפֵי שְׁמוֹתָיו הַשׁוֹנִים וּבַמְּרֹאוֹת שׁוֹנִים וּבַסְּעָדוֹת גֵּיל וְדָאָבוֹן שׁוֹנִים.

עג

לא באמרי גואש לכל אראא גאלה לנפשי. בתוך אלפי כבלי
 מענוגים מוצא אני את-התקשה חבבת אותי.
 תמיר אמה מוסך לי את-מסך יינה הנבחר עם-צבעיו
 וריחותיו השונים ואת-כוס התרש אשר לי תמלא עד-שפתו.
 בלבית אשר יעלה עולימי את-מאות מגדלותיו השונות ונעמיד
 אותן לפני המבט אשר להיכנה.
 את-שערי חושי אשר-בי לא אסגור עד-נצח. מענוגות מראה
 עיני ומשמע אנוני ומגע ידי יהיו מקור למענוגיה.
 כל-תזונותי יהיו לשללבת מענוגות וכל-משאלותי יבשילצו
 פרי אהבה.

עד

היום חלף, הצללים ירדו ער-פני האדמה. הגה באה העת
לצאת המימה למלא את-בדי.

רוח הערב נשא את-רגל המים הכבדה. הגה היא קצאת לי
לצאת אר-מוך החשכה. ברחוב הבדר אין עברים והולכים עור.
רוח צח קפוח והגלים מרקדים ער-פני הפחל.

לא אדע אם אשוב הביתה. לא ארע את-מי אפגוש בדרכי.
שם בשפת הנחל באני שים קטנה יושב איש ור לי ומנגן בכנורו.

עז

מתנותיה אשר נתת לנו בפי הנחותה מפלאות את-כח-
צרכינו - ובכל-זה אנחנו שבים אליך בפעם בפעם ומשאלותינו לא
מעט.

הנהר עשה את-משלחהו דבר יום ביומו וממחר לדור ארהו
בין שדות וכפרים - ובכל-זה נחפו זרמו אשר אין קץ לו להגיש
למקום-שם תרסץ את-כפות רגליה.

ברית טיחות אשר לו ימתיק הפרח את-הרוח - ובכל-זה
קפצו האחרון יהיה להיות לך לקרבן גדול.
לא תצר הארץ בהיותה עובדת לך.

את-דברי המשורר יבין איש איש על-פי דרכו - ובכל-זה
הגות גדל האחרונה פנה דם אליה.

ער

היום על-יום, ארון טיי, שוקה עלי לעמוד לפניה פנים אל-
פנים? אם במעל כפים שוקה עלי, אתה ארון קל-העולמות, לעמוד
לפניה פנים אל-פנים?

הסתחת שמיה הגבהים עלי להתיצב דומם וגלמוד ובלב עונה
שוקה עלי לעמוד לפניה פנים אל-פנים?

הבעולמה אשר שם עמלים כל-היום, בקרב המון נחפז
ובעודי מטען עבודה ומלחמה, שוקה עלי לעמוד לפניה פנים
אל-פנים?

ואם פעלי יחם על-פני האדמה הזאת, האם בדר ובאין לשון
תקנה שוקה עלי, אתה קלף המלכים, לעמוד לפניה פנים אל-פנים?

עז

יִדְעָתִיךָ כִּי אַתָּה אֵלֹהִי, עַל־כֵּן אֶעֱמֶה מִרְחוֹק — אֵךְ לֹא
יִדְעָתִיךָ כִּי אַתָּה קְרוֹבִי לְבַעֲבוֹר אוֹכֵל לְהִתְחַבֵּר אֵלֶיךָ. יִדְעָתִיךָ כִּי
אַתָּה אָבִי, עַל־כֵּן אֶכְרַע לְרַגְלֶיךָ — אֵךְ לֹא אֶתְפֹּשׁ בְּיָדְךָ כְּתַפְשׁ
בְּיַד בֶּעַ.

לֹא אֶעֱמֶד בְּאֶשֶׁר תִּכְדּוּ אֵלַי וּבְאֶשֶׁר תֹּאמַר לִי כִּי לִי אַתָּה,
לְבַעֲבוֹר אֶצְמִיד אוֹתְךָ אֶל־לְבִי לְעֲשׂוֹתְךָ לְחֶבֶר לִי.

אֵח אַתָּה לִי בֵּין־אֲחֵי — אֵךְ אֲנִי לֹא אֶתְבוֹגֵן אֲלֵיָּהֶם וְלֹא
אֶחְלֹק עִמָּם אֶת־שִׁכְרִי, כִּי אֶת־כֶּל־אֲשֶׁר־לִי אֶחְצֶה רַק בֵּינִי וּבֵינָךְ.
בְּטוֹב לִי וּבְרַע לִי לֹא עֲמָדָתִי עִם־בְּנֵי אָדָם כִּי־אִם עִמָּךְ
עֲמָדָתִי. יִרְאֵתִי מִיָּאֵשׁ אֶת־חַיִּי וְלָכֵן לֹא אֶטְבֹּל נַפְשִׁי בְּיַם־הַחַיִּים
הַגָּדוֹל.

עח

אז בהיות תביל חדשה עוד ונפוכבים הזהירו כלם בזיונם
הראשון, ויבקצו האלהים ויבאו וישבו יחדו וישירו לאמר: "האח,
האח, האח, שלם תקוון ער-תכלית! האח, האח, היתה השמחה בלי
שמן ופיו"

ופתאם ויקרא האחר: "ראה אנכי כמו פרוץ נפל בקיר
המאורות ואחר מן הפוכבים אבר".

ומימר הנקב אשר לנבלם נתק, שירם חדר, ויחדרו כלם
תודה גדולה ויקראו: "אמנם כן, הפוכב האבר היה הטוב מכל-
הפוכבים, איך התפארת אשר לכל-השמים!"

ומן היום הוא יבקש הפוכב האבר בלי-טעזור, ומפה לפה
תעבור השמחה כי באבד הפוכב אבר לחבר שעשעה האחר.

ורק בהיות הדממה עמקה בלילה ושחקו הפוכבים והתלחשו
איש באזני אחיו ואמרו: "לשוא הם מבקשים! שלם תקוון בכל, לא
תחסר דבר!"

עט

אם-זה גודל-לי לבלתי מצא אותך בסיים האלה, כי-עתה הן
 גא ואדע תמיד בנפשי כי נסתרה ממני חזות פגיה - הן גא ולא
 אשכח את-זאת לרגע ואשא את-מכאוב-דאגתי זה בקרב תלומותי
 ובהקיצ.

אם חולפים ימי בשנקים מלאי עם בעולם זה וידי צמוסות
 משא בצעי דבר יום ביומו, כי-עתה הן גא ואדע תמיד בנפשי כי
 דבר לא רכשתי - הן גא ולא אשכח את-זאת לרגע ואשא את-
 מכאוב-דאגתי זה בקרב תלומותי ובהקיצ.

כי אשב בפאתי הדרך ענף ונאנח מעמל, כי אציע לי משכב
 עז-פני עפר הארמה, כי-עתה הן גא ואדע תמיד בנפשי כי עוד
 רב לפני הדרך - הן גא ולא אשכח את-זאת לרגע ואשא את-
 מכאוב-דאגתי זה בקרב תלומותי ובהקיצ.

אם לבשו חרדי את-עדים והחלילים מריעים בקול והשחוק
 הולך וגדל, כי-עתה הן גא ואדע תמיד בנפשי כי לך לא קראתי
 לבוא אל-ביתי - הן גא ולא אשכח את-זאת לרגע ואשא את-
 מכאוב-דאגתי זה בקרב תלומותי ובהקיצ.

פ

אוי שמש אָשר קנצח יזיהדו! דמייתי קפליטת ענן-סננו התעה
בשמים קלא הועיר. מגע חמק לא הפיץ עוד את-ארי קמען שימני
עם-אורף להיות באחד, ואני פה ספר את-התדשים ואת-השנים
המבדיילים ביני וכינף.

אם-זה חפץ ואם-זה קף שעשע, בי-עתה קח את-נפשי
הריקה והשטה הזאת, משח אותה בךכעים, שים עליה זקב, ורה
אותה על-כני הרוח הפוחז ונרעת אותה קנפלאות שונות.
ואסדר-כן כי יהיה חפץ קכלות את-שעשעך זה כליקה, תן
נא ואמס ואבד בחשך או בשחוק בקרף תלכן קקרה זכה וטהורה.

פא

ביימיט אַלער שבתִי מִלִּי-מִלְאָקָה הִתְעַצְבֹּתִי אֶל-לִבִּי עַל-דָּבָר
 הַזֶּה הָאֶבְדֹת חֲנֻם. אֲךָ הַזֶּה לֹא אֶבְדָּה לִי, אֲדֹנָי אַתָּה שָׂמָת אֶת-
 בִּלְגָנִי מִדָּגְמִי מִי אֶל-תַּחַת יָדְךָ.
 בְּסִתְרֵי לִב־הַיָּקִים הִפַּכְתָּ אֶתָּה אֶת-כָּל-זֶרַע מְזֻרִיעַ וְעֵשִׂיתָ
 לְצִטָּה, צִיץ הִפַּכְתָּ לְפֶרֶח וְטֶרֶם פָּרַחְתִּי הָיוּ לְעֵצִי פְרִי לֶרֶב.
 נִאֲנִי בְהִיּוֹתִי עֵינִי וְאֶשְׁכֵּב עַל-מַטְתִּי בְּעֵצְלָתִים וְאֶחְשׁוֹב כִּי
 שֶׁבֶת לִי-מִמָּעַל. אֲךָ בְּבִקֹּר הַקִּיצוֹתִי וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה גִנִּי מְלֹא בִלְאִי
 פְרָחִים.

פב

ב'דף, אדנ'י, תהי'ה קעט בלי קז. אין סופר לעספור אַת-רגע'יך.
 זמים (ליילות חולקים, דורות צעים (נוב'רים כמו פרחים. אַבן
 אַתה הוא היודע לעפלות
 ענות-מאָה אַחר ענות-מאָה הולכות ואַתה יושב וטשלים
 ב'נח קטן במדבר.
 קנו אין עת לעאכידה חנם, ובאין קנו עת מסהרים אַנחנו
 לעסוף על-זמין ולגור על-עמאל. ענינים אַנחנו ער-קאר לעלתי
 ירא סעאנר.
 וקכה עוברת עתי ואני נותן אותה לעל-נקשה ולעל-מר-
 נפש הבא לעקש - ומפחד ריק בלי סעל-קרבן.
 וכרבות תמים בן אפס, כי יבאתי פן סגור יהיה שעריך -
 אף ראה הנה פה קעט גדולה נאקרה.

פג

אמי! אענה-נא על גר-ומיך שר-ערת פנינים לְקט דמעוז
עצבי.

רָקְמוּ הַכּוֹכָבִים אֶת-צְמִידֵיהֶם מִן-הָאֹר לַעֲדוֹת אוֹתָם עַל-
בְּגָדֵיהֶם, וְאָנִי כֹה אֶקְשֶׁר-לָךְ אֶת-עֲדָיִי עַל-לְבָבְךָ.
יָקָר וְשֵׁם-תִּפְאֶרֶת מִלֵּךְ לִי, אֶת תְּהִנִּים וְאֶת תְּשׁוּבֵי וּלְקַחְתָּם
אֵךְ זֶה עֲצָבִי לִי הוּא לְבָבִי, וְאִם תִּקְרָבְתִּי לָךְ לְקַרְבֵּן וְגִמְלָתְךָ לִי אֶת
אֶת-חֲסִדְךָ תִּחְתִּי.

פד

זו המכאוב בהפרר איש מאחיו הוא הפרוש על-מלוא כל-
האדמה ומעמו היא שומה לצורות באין מספר בשמים בלי קץ.
זו המכאוב בהפרר איש מאחיו הוא המביט בדממת כל-
ליזה מכוכב אל-כוכב ונותן הר זמירותיו בשאון רעש העלים
בחשכת הנשם אשר בלילי תמות.
זו המכאוב הפרוש על-כל הוא החדר אל-כל-אהבה ואל-
כל-חפץ, אל-כל-מכאוב ואל-כל-תענוג אשר במשכנות האדם, והוא
אשר ימוג ואשר ישטוף בצלפי קולות זמרה בקרב לב משדרי.

פה

כײַנצאז גבורי המלחמה בפעם הראשונה מהיכל נשיאם –
 איפה הייתה גבורתם? איפה היה נשקם וחליצתם?
 היו פגיהם כפני דלים וחורלי-ישועה והחצים נתכו עליהם
 כמו גשם ביום אשד-ינאז מהיכל נשיאם.
 וכי-שבו גבורי המלחמה אל-היכל נשיאם – איפה הייתה
 גבורתם?
 הסירו מעליהם את-חרבם, הסירו מעליהם את-קשתם ואת-
 חציהם. שלום היה חרות על-מצחם ואת-פרי חיייהם עזבו מאחריהם
 ביום אשר-שבו אל-היכל נשיאם.

פו

סגנות וְהַעֲבֹדָה עוֹמֵד עַל־פִּתְחֵי. עֵבֶר אֲרֻחֹתֵיךְ לֹא־נֹדַע
 נִיבֵא אֶת־קִרְיָאתְךָ אֶל־בֵּיתִי.
 הַלֵּלָהּ אֲפֹל וְלִבִּי מֵלֹא חֲרָדָה — וּבְכָל־זֶה אֶקַּח אֶת־הַמְּנוּחָה.
 אִפְתַּח אֶת־שַׁעְרֵי וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו לְשָׁלוֹם. הֲלֹא מִלְּאֻקֶּךָ הוּא הָעוֹמֵד
 עַל־פִּתְחֵי.
 אֶכְרַע לוֹ בְּמַעַל כַּפַּיִם וּבִדְמָעוֹת. אֶכְרַע לוֹ וְאֲשִׁים לְפָנָי
 כִּגְלִי אֶת־אוֹצַר לִבִּי.
 אֲנִי יְשׁוּב מַעְלֵי אֲחֵרֵי מִלְּאוֹ אֶת־מִשְׁלַחְתּוֹ וְצֵל עֲבוּד יַעֲזֹג
 אֲחֵרֵי עַל־סִגִּי בְּקָרִי — וּבִבִּיתִי הָעוֹזֵב יִשָּׂאֵר כִּסֵּי גִּי הַדֵּל וְהִנֵּה וְגו'
 אֲרִבְנִי הָאֶחָדוֹן לָךְ.

פז

נואש מתקנה אני הולך לבקשה בכל-פנות משכני ולא
מקצאנה.

ביתי קטן וזה אשר-הלך משם רגע אחד לא ישוב ולא
מקצא עור.

אף מעונה, ארני, גרול עד-בלי-קץ, ובבאי לבקשה ואבא
עד-פתחך.

עמיתי מחת-חפת הנהב אשר לשמי עד-בך ונשאתי את-עיני
הרעבות אל-פניך.

באתי עד-גבור חיי-ער אשר-שם לא יאבר דבר — לא תקנה
ולא ברפת טוב ולא פני איש אשר-נדאו מבין דמעות.

אוינה, טבל את-חיי הריקים בים זה, שטף אותם במעמקי
תהומו. תן נא ותחוש נפשי את-הטחק האובד אשר למנעי צמ-
צבא כל-הימים.

פח

אַלֶּהי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה מִיתָרִי וַיְגַה הַבְּתָקִים לֹא יוֹמְרוּ
 לֵךְ עוֹד אֶת-תְּהַדְתְּךָ. פֶּעַמּוֹנִי הָעָרֵב לֹא יִבְשְׁרוּ עוֹד אֶת-מוֹעֵד
 עֲבוֹדֹת הַקֹּדֶשׁ. הָרוּם אֲשֶׁר עַל-סִבְיָךָ דּוֹמָם וּמִחְרִישׁ.
 בְּזוּלָתְךָ הָעוֹזֵב נִשְׁבּ דוֹחַ הָאָבִיב, בְּרֶכֶת שְׁלוֹם הוּא גִשָּׁא מֵאֵת
 הַפְּרָחִים – הֵם הַפְּרָחִים אֲשֶׁר לֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לֵהְיוֹת לְקָרְבָּן עַל-
 מִזְבִּיחֲךָ.

וְזֶה הַמִּקְרִיב לֵךְ מֵעוֹדוֹ, תִּשָּׂה עִתָּה בְּאַרְץ, שֹׁאֵל גְּדֻבוֹת וְהֵן
 לֹא גְתוּנוֹת לוֹ. וְלָעֵת עָרֵב כְּאֲשֶׁר יתְעַדְּבוּ גִיּוּצוֹת וְצִלָּים בְּחֹשֶׁכֶת
 הָאֲדָמָה, אִזּוּ יָבֹא כּוֹשֵׁל וַיִּגַּע אֶל-מִקְדָּשְׁךָ אֲשֶׁר שָׁמָּה וּבִלְבוֹ רָעֵב.
 יָמִי חֲגִים רַבִּים יַעֲבְרוּ עָלֶיךָ, אֶלֶּהי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה,
 וְהִנֵּהתָ רַק דְּמָמָה. לֵיָלוֹת תִּסְלָה רַבִּים יַחֲלָפוּ וְלֹא יֵלְכוּ לֵךְ גְּרוֹת.
 עֲצָבִים תְּחַשִּׁים וְרַבִּים יַעֲשׂוּ בִּיד תְּחַשִּׁים אֲמִנִּים וְאַחַר צִלָּלוֹ
 בּוֹרֵם-הַנְּשִׂיָה תִקְרוֹשׁ בָּבֶא עֵתָם.
 רַק אֶלֶּהי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה גִשְׁאָד לָבִדוּ עַד-נִצָּח בְּאֵין
 עוֹבֵר וּבְאֵין שָׁם אֶל-לֵב.

פס

אל לי עוד דבר רמים ובקול שאון — פי ככה חפץ אדוני.
מתימם ונהלאה אהפך-לי קול מלחשים. שפת לגי מהפך להמנת שיר
בדממה.

בגוי-אדם גחפזים לשוק המלך. כל-הקונים והמוכרים הנה
גקבצו שמה. רק לי נהנה חפשה בהצות היום בטרם מועד בעוד
העבודה רבה.

יציצו נא אפא הפרחים בתוך גני אף אמ-עתם לא באה
עור. תבאנה נא גם הדברים בצחקים וענו אחריהם את-המיתון
הנגעה.

ימים רבים עברו לי במלחמת הטוב והרע, ועמה הנה הנה
רבר עמ-בן-שעשעי אשר הנה לי בימי העצלות לבקש מקני
להמיד את-לבי אליו. נאני לא נדעתי למת-זה לי עתה הקריאה
הזאת אשר גקראתי לך ר איך-מועיל ואין-חפץ בו!

צ

ביום דפס הנח ער-נלחך, מה-תאמר לתת-15 מנחה?
 הנה אני שם לפני אורחי את-כוס-חיי המלצה – לא אלתן-15
 לעבור בידים ריקות.
 את-כל-מחך בצירי אשר לימי סתוי ולימות קיצי, את-כל-
 תבציר וכל-הלקט אשר לעמר חיי אשמים לפניו באחרית ימי בדפס
 הנח ער-דלתי.

הוא אֵתָהּ הַגְּמוּלָה הַחֲדָשָׁה

צא

הוּא אֵתָהּ הַגְּמוּלָה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה, אֵתָהּ הַמְּנוּחָה, אֵתָהּ מוֹתִי,
בֹּא וְלִחְשׁ לִי אֶת-דְּבָרְךָ בְּאָזְנִי!
מִיּוֹם אֶל-יוֹם צִפִּיתִי אֵלֶיךָ; לְמַעַן נִשְׁאַתִּי אֶת-מִנְעָמֵי הַחַיִּים
וְאֶת-מִצְקוֹתֵיהֶם.
כִּי-אֲשֶׁר תִּגְּדֵנִי וְאֲשֶׁר-לִי וְאֲשֶׁר קִוִּיתִי וְאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי – הִנֵּה
שָׁטָף כֹּל-זֶה תִּמְרֵי אֵלֶיךָ אֶל-תּוֹךְ מַעֲמָקֵי סִתְרֶיךָ. זֶה מִבְּט־עֵינֶיךָ
הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה.
הֵיוּ הַצִּיצִים לְמַקְלָעַת, נְכוֹנָה עֹטְתָה הַפְּדָחִים לְחֻתָּן. הִנֵּה
תַּעֲזוֹב הַכֶּלֶה אֶת-בֵּיתָהּ אַחֲרֵי הַחֻתָּה וְתִקְרָא פָּנֶי אֲדוֹנָהּ יְחִידָה
בְּדָמָת הַלְוִיָּהּ.

צב

ידעתי כי-יבא יום ונקתרו סגני האדמה הזאת סגגרי עיני
 ועזבו אותי חיי דומם ויכר המסך האחרון על-עיני.
 רק הכוכבים יעמרו על-משמרתם בלילה והשחר יעלה
 כבראשונה והימים יסערו כסו גלי-ים וישאו עמקם שמחות ומצוקות.
 כי אעלה על-לבי את-קץ-רגעי זה (סד סגגרי עיני הגבול
 אשר לרגעים. או אביט לאור המנות את-עולמך עם אוצרותיו באין
 דאגה. נבחר בו כל-מושב דל, נבחר בו כל-חלק-חיים קטון
 וזה אשר שאפתי אליו לשון נזה אשר השגתי - כל-זה
 יעבר-נא ויחלוף. רק סך-לי את-זה אשר בויתי תמיד ואשר לא
 שמתי אליו לב.

צג

עמיה הנני חולץ. אמרו לי שרם, אחי! הנה אנכי משתחנה
לכם ואנכי יוצא לדרכי.

פה אנכי משיב את-המסתחות אשר לדלתי — ואנכי משמים
ידי מכל-משפט אשר אל-הבית הזה. רק דברים אחרים טובים
אנכי שאר מעמכם באחריתי.

שכנים היינו ימים רבים, ואני הנה קבלתי שבעתים מאשר
יבלתי מת. עתה הנה עלה השחר והמנחה אשר האירה לי את-
פנתי תחשקה הנה כלתה. באה אלי קריאה מטעם המלכות ואנכי
נכזי לדרכי.

דד

פי אצא צ'דד, ונתתם לי את-ברכתכם, רעיו השמים מזהירים
 באור השחר ודרכי נחמד.
 אל-נא תשארו מה-זה אנכי לנשח עמי. הנני יוצא צ'דד
 בנדים ביקות ובלב מלא תוקלת.
 את-עטרת הפרחים אשר ליום חתונתי אשים בראשי. אל
 לאיש כמוני האררת הארמרת אשר לעובדי ארח וגם אם חתמתים
 בדרך ורעות רבות — לא אדע יראה בנפשי.
 כוכב-הצילה יעלה כאשר תתם דרכי וקייגות מקוררים אשר
 למידות העלטה השמעה בשערי חצרות מכלל.

צה

לא אָזכור הָרַגַע אֲשֶׁר צִעַרְתִּי בַפֶּעַם הָדָא שׁוֹנָה עַל־מַפְתָּן
הַחַיִּים.

בְּמָה גָדַל כָּחֶם כִּי סַתְּחַתִּי בְּתוֹךְ הַחִידָה הַגְדוּלָּה הַזֹּאת כְּצִיץ
הַיָּצוֹר בְּחֻצֵי לֵיכָה?

כִּי רָאִיתִי אֶת־הָאוֹר בְּבִקְדֹ וַיִּדְעַתִּי סִתְּאֵם כִּי לֹא זָכְרִי אָנִי
עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה הַזֹּאת וְכִי דָבָר אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי מֶה־הוּא וְלֹא יָדַעְתִּי
שְׁמוֹ וְלֹא יָדַעְתִּי דְמוּת לֹו לְקַחְנִי אֶל־בֵּין וְדוּעוֹתָיו – הֲלֹא זֶה אֲמִי.
וְגַם בְּמוֹתִי יְבוֹאֲנִי דָבָר אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתִּי וַיְהִי לִי גוֹדַע.
וַיַּעַן־כִּי אֶתְבַּתִּי אֶת־הַחַיִּים הָאֵלֶּה, לָכֵן יָדַעְתִּי כִּי־כָכָה אֶהֱבֶה גַם אֶת־
הַמָּוֶת.

הִנֵּה בָכָה הַיָּלֵךְ בְּהַלָּקְחוֹ מֵעַם־הָיֵשׁר הַיִּמְנִי אֲשֶׁר לָאִמוֹ, אָפֶס
בְּעוֹר־רַגְעֵי וְנַחֵם בְּעוֹד הַשְׂמָאֵלִי.

צו

די אצא מזה, תהי-נא מל-ת-הפטורים האחרונה אשר לי
 לאמר: כל-אשר ראיתי פה אין טוב ממנו.
 טעמתי מן-המחק הנסתר אשר ללוט הזה הנפוצ על-פני גם-
 האור וברכתיו — תהי-נא זאת מל-ת-הפטורים האחרונה אשר לי.
 בבית-שעשעים זה עם-רבוא רבבות צורותיו היו שעשעים
 גם לי. פה ראיתי את-פני-זה אשר אין לו צורה.
 כל-בשרי ויצרי חרדו מפני מגע-זה אשר בעלה מפל-מגע,
 ואם נש-קץ או נבא-נא — תהי-נא זאת מל-ת-הפטורים האחרונה
 אשר לי.

צז

כי שעשעתי עמך לא שאַלתי מעודי: מי אַתָּה? לא ידעתי
 מעצור ולא ידעתי פחד וחי הלכו בסערה.
 בבקר השכם עוררתי משנתי כמו חבר גאמן והובלתי
 משמחה אל-שמחה.
 לא תקרתי בימים ההם לרעת את-הגיון השירים אשר שרת
 לי. תדר קולי לקראת צליציהם ולבי רקד בי לשמעם.
 עתה הגה חלפה עת השעשעים – ומה תזוזון אשר בא עלי
 פתאום? הנה העולם ועיניו תלזיות אל-רגליך והוא עומד לפגוע
 ביראה עם-כל-כוכביו הפתרישים.

צח

אעפֿדך נשקיי וועטרוֹת פֿרֿוֹס, די הײַ לֶךְ לֶשׁלֶל בֶּהפֿנעִי. לא
 כחִי הוא לֶהמַלֵּט מִיַּד אֲשֶׁר גִּבּוֹר מִמֶּנִּי.
 יְדַעְתִּי הֵיטֵב דִּי גֵאָוְתִי חֲפֹנֶע, פֿבִּלִי חִי יִשְׁכְּרוּ בִמְכֹאבוֹת
 לא־יִסְפְּרוּ וְלִבִּי הִרְיֵק יִגְהַק בּוֹמִירָתוֹ כִּמוֹ קֶנֶה גִבּוֹב, עַד־כִּי תִמַּס
 אֶגֶן בְּדַמְעוֹת.
 יְדַעְתִּי הֵיטֵב דִּי מֵאוֹת טָרְפֵי הַלֹּס לא לִנְצַח יִהְיֶה סְגוּרִים
 וְסוֹד דִּבְשׁוֹ הַגִּסְתֶּר יִגְלֶה.
 מִתְכַּלֵּת הַשָּׁמַיִם פִּבֵּיס עָלֵי צִין וְתִקְרָא לִי בְדַמְעָת. לא יִשְׁאַר
 לִי דָבָר, לא דָבָר, וְרַק הַמָּוֶת יִקְרָנִי לְרִגְלֶךָ.

צט

די אנה אַת-הַקְשׁוּט מִיְדִי, יְדַעְתִּי פִי-מְבֹא לָךְ קִצָּת לְקַחְתָּ
 אֹתָהּ. אַתְּ אֲשֶׁר-צָעִשׂוֹת - יַעֲשֶׂה. אֶל-חֲנָם הַמִּלְחָמָה.
 וְאַתָּה, לְבִי, הָרַף יָדְךָ וּבְרַמְמָה שָׂא אֶת-דָּבָר הַקִּנְעָד. שְׂמַח
 בְּחִלָּקְךָ הַטּוֹב כִּי תִגְוַח דּוֹקֵם בְּאֶשֶׁר נָתַן לָךְ מְקוֹם.
 מְנוּרָוִתִי תִקְבְּעֶנָה לְכָל-דֹּחַ קֵל אֶשֶׁר יֵשֵׁב בְּהֶן וְאִם אֲנִשָּׁה
 לְשׁוֹב וּלְהַעֲלֹתָן וְשִׁמְחָתִי אֶת-כָּל אֶשֶׁר מְסַבִּיב לִי.
 אֵךְ הַפֶּעַם הַזֶּה חֲכַמְתִּי וְאַחֲכָה בַחֲשֵׁךְ וְאַתְּ-מִחְצֵלְתִי אֲצִיעַ לִי
 עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאַתָּה אִם יִהְיֶה עִם-לִבְּךָ, אֲדֹנִי, וּבָאת דּוֹקֵם
 וְכוֹנְנָתָ בָּזָה אֶת-מוֹשְׁבָהּ.

ק

אָפֿל־נאָ בַּמַּעֲמָקִי ים-הַצּוֹרוֹת, כִּי קוֹיָתִי לַמַּצָּא שֵׁם אֶת־
מִבְחָר הַפְּנִינִים אֲשֶׁר לַחֲדָל בַּל־צוּרָה.
אַל לִי לָשׁוּט עוֹד מִחוּץ אֶל־חוּץ בְּסִירְתִּי הַמְסַעֲרָה. הִנֵּה חֲלָפִי
הַיָּמִים אֲשֶׁר זֶה הָיָה בַּל־מְשׁוּשֵׁי לְהִיּוֹת מוּטָל מִגַּל אֶל־גַּל.
עֲתָה הִנֵּה צָמְאָה נַפְשִׁי לָמוֹת בִּינּוֹת לִבִּנִי אֵין־מָנוֹת.
בְּהִיכָל שְׂאוֹל עֲמָקָה, אֲשֶׁר שֵׁם תַּרְעֵשׁ הַזִּמְרָה עַל־פִּי מִיִּתְרִים
אַלְמִים, שֵׁם אָעִיר אֶת־נֶבֶל־חַיִּי.
אֲכַוְנֶנָּה וְאֲכִינֶנָּה לְשִׁירֵי עַד, וּבִהְשָׁמַע קוֹל נֶאֱקָת הַצִּלְיִי
הַאֲחֵרוֹן וְאֶנֶח אֶת־נֶבֶלִי בְּדַמָּה לְרַגְלֵי־יְיָ אֲשֶׁר לוֹ הַדָּמָה.

קא

בזמירותי בקשתיך קל-חיי. הן הנה אשר נהגוני מדלת אשר-
 דלת ועל-פיהן ידעתי את-אשר מסביב לי מדי בקשי את-עולמי
 ומדי נגעי אליו.
 שירי הם אשר פתחו לי את-אוני לכל-למודי אשר למדתי
 מעודי; הם נתנוני להביט את-נתיבות הסתרים והם גלו לנגד דחוי
 כוכבים רבים בקיע לבי.
 הם הולכיני כל-היום בין-תעלומות ארצות התענגות
 והמצוקות — אף מה-משפט שעדי הליכל אשר הקיאוני שמה בערב
 בקץ דרכי?

קב

התטעלתי באונג קני-אדם בי ידעתיך. בכל-מקעלי ראו את-
תמונתך נבאו וישארוני: „מי הוא?“ ואני לא ידעתי מה אענם.
אז אמר: „מי אני אם ידעתי קהגיר“. והם ינאצוני ויזכו ממני
ויצענו לי — ואמה יושב ומשחק.

אשיחה תמיד בשרי את-שיחי על-אדוהיך. מלכי תשפוף
התעלמה. והם יבאו וישארוני: „הגד-נא לנו את-ההגות הצפונה
בהם“. ואני לא ידעתי מה אענם. אז אמר: „הוי מי יודע את-
הגותם!“ והם יצענו לי ויזכו להם — ואמה יושב ומשחק.

קג

עם-ברכתי האחת, ברכת שלום אליך, אלהי, תן-נא וירמו
 כל-חיושי בי ונגעו אל-העולם אשר לרגליך.
 בעב מטד-תמוז השאף למטה עם-סכל מימיו אשר לא שפכו
 בן-יט-נא גם דוהי בי למטה אל-שערך עם-ברכת-השלום האחת
 אליך.

מי-יהן ואספו יחד כל-ומירותי את-צליליהן השונים והיו
 לשטף אחד ושטפו לתוך ים-הדממה עם-ברכת-השלום האחת אליך.
 בעדת עגורים שאפים הביתה אשר יסעו לילה ניום לעוף
 אל-קניהן בהרים, בן תן-נא ושאפו כל-תי לבוא אל-בית הנצח
 אשר להם עם-ברכת-השלום האחת אליך.